

BÍBOR KÖR ANYAGOK MESTEREK SOROZAT

9. SHOUD: „Az ébredési zóna” – Adamus közreműködésével, Geoffrey Hoppe csatornázásában

Elhangzott a Bíbor Körben,

2010. május 1-én

www.crimsoncircle.com

Vagyok, Aki Vagyok, a páratlan, javíthatatlan, és gyakran tévesen idézett Adamus Saint-Germain. (francia kiejtéssel) Nem az anyád Saint-Germain-je vagyok, és ez nem a régi New Age (új korszak) ahogy ezt mostanra már valószínűleg észrevettétek.

Drága Shaumbra, ismételten összegyűltünk... óó!!!... (nevetés, miközben Linda segít megigazítani a mikroportot)

LINDA: Neveletlen viselkedés.

ADAMUS: Ó!!! Újra összegyűltünk a Bíbor Kör havi találkozója alkalmából – a Földön élő ember angyalok a Bíbor Tanácscsal – az összes angyali létezővel, akik veletek dolgoznak - akikkel rendszeres alapon együtt dolgoztok. Összegyűjtjük az energiáinkat a világ összes Shaumbrájával.

(szünet, majd nevetés, ahogy Linda azzal próbálkozik, hogy visszacsatolja a mikroportot az övre) Szerintem direkt csinálja. Most már sétálhatok?

LINDA: Ó igen, bébi... Igen uram.

ADAMUS: Köszönöm. (a szerkezetet zsebre teszi)

LINDA: Köszönöm.

ADAMUS: Összegyűjtjük az energiáinkat, amit igen gyakran teszünk a más birodalmakban álomállapotaitok alatt, és sokan nappali éber állapototok alkalmával is kezdtek elmerészkedni a más birodalmakba. Ugyanakkor ez mindig egy különleges alkalom minden egyes hónapban, amikor mindannyian összejövünk itt az egész világon beleértve azokat, akik most az interneten keresztül csatlakoznak hozzánk, néznek minket. Akkor most behívunk titeket is... behívunk titeket... ide, ebbe az itteni terünkbe. (a kamerába nézve mondja) Nem csak néztek minket, hanem... gyertek, mindannyian! Gyertek ide! Ha egyesével kell idehozzalak benneteket, én azt se bánom, de akkor is idehozunk titeket.

Tudjátok, egy páran szeretik a távolból átélni ezt a tapasztalást és folyamatot. Szeretnek csak nézők és megfigyelők lenni. Szeretnek úgy tenni, mintha igazából nem lennének ennek a Shaumbra nevezetű dolognak a részei, vagy pedig szeretnek csak a külső széleken tartózkodni. De nem, nem! Amennyiben most néztek minket, akkor benne vagytok!

Tehát drága Shaumbra, ma sok megbeszélni valónk van – mint mindig - kevés időnk, és sok mondanivalónk van.

Az ébredéssel járó kihívások

Akkor vágjunk is bele azonnal! Arra kérném Eesa Lindáját, hogy vegye magához a mikrofont és menjen ki a közönséghez. Valószínűleg szükséged lesz egy pár Adamus díjra is a hátsó zsebedben. Még nem tudni. De drága Shaumbra, egy újabb könyvet írok. Mi írunk könyvet. Az érdem az enyém lesz, ugyanakkor a tiétek is. Szóval közösen írunk egy könyvet... segíthetek? (Felajánlja Lindának, hogy segít a mikrofonnal)

LINDA: Kérlek. (nevetés)

ADAMUS: A Tudattest integrálásáról írunk könyvet. Ez nem valami jó cím, ezért valami olyasmi lesz a címe, hogy az „Ébredés” – ha hiszitek, ha nem – ez az egyik a sok-sok másik cím közül, amiket most nem kezdek el felsorolni.

De kivétel nélkül mindannyian ezen az utazáson, ezen a tapasztaláson vesztek részt már létidők óta. Mégpedig intenzíven mentek ezen keresztül. Egyvalami közös mindegyikötökben. Az, hogy azt mondtátok, hogy „Belefáradtam már abba, hogy életről életre ezt teszem. Bármennyire intenzív és kihívásokkal teli lesz, akkor is meg fog történni ebben a létidőben!” – A Föld tudata és energiája most megfelelő erre. Más létidőkben nehéz volt keresztül menni a felébredésen. Rengeteg mentális folyamaton és szenvedésen mentetek keresztül, de most pont megfelelő az idő.

Egy páran alkalomadtán befrusztráltok magatokat, amit szegény Cauldre-n, Lindán, sőt, esetenként rajtam töltötök ki. Szóval befrusztráltok magatokat és azt kérdezitek, hogy „Miért nem történik ez az egész gyorsabban? Miért nem egy csettintés az egész?” – Nos, ennek több oka is van. Egyrészt azért, mert így választottad. Másrészt pedig azért, mert az jó eséllyel felrobbantana téged, és egyenesen visszaküldene a Bíbor Tanácsbeli barátaidhoz. Ami nem olyan rossz, de az a helyzet, hogy elkötelezted magad. Azt mondtad, hogy ebben az életedben meg fogod ezt csinálni – bármi áron – akármilyen nehéz is lesz – a poklon és az özönvizeken is át fogtok kelni. Hát, sok pokol volt, meg némi özönvíz is – mégis örömmel látom, hogy egyre több és több örömet leltetek benne. Képesek vagytok nevetni rajta. Tisztábban tudjátok már megosztani a történeteiteket.

Észrevettétek-e, hogy egy vagy két évvel ezelőtt, amikor megpróbáltátok másoknak elmagyarázni, hogy milyen folyamaton mentek keresztül, akkor az nagyon is...Fáradj be, fáradj beljebb (mondja valakinek, aki most érkezett) Itt elől is van még hely. Nagyon szeretném, ha ma itt elől foglalnál helyet! (nevetés) Hogy én ezt mennyire szeretném! Igen, ez az ülés le lett foglalva.

Tehát nagyon mélyen elköteleztétek magatokat arra, hogy ebben az életetekben meg fogjátok ezt csinálni – és az energiák tökéletesen támogatják ezt most, ami korábban nem volt lehetséges. De néha befrusztráltok magatokat. Gyorsabb tempóra vágytok, ugyanakkor pedig arra is elköteleztétek magatokat, hogy egy kompatibilis és barátságos – barátságos felébredési - módon fogjátok ezt véghezvinni a Föld tudatosságával egyetemben. Ahogy az előbb már említettem, még egy évvel ezelőtt is minden biztonnal nehezetekre esett világosan és érthetően elmagyarázni másoknak azt, hogy milyen folyamaton is mentek keresztül. Szerfelett homályos és hamis volt a magyarázatotok. Még csak abban sem voltatok biztosak, hogy miről is beszéltek. De mostanra észrevettem, hogy már képesek vagytok ezt világosan kifejezni. Képesek vagytok ezt összefoglalni. Képesek vagytok ezt pontokba szedni, ahelyett,

hogy valamiféle régi, hosszadalmas történetbe mennétek bele, ami szinte halálra untatta egy-két tanítványotokat. Természetesen ezt nem neked szánom (ezt a hallgatóság egy tagjához intézi), mindössze alkalmanként szeretek valakire rátámaszkodni.

Szóval a Föld tudatosságának a fejlődésével próbáljátok kompatibilissé és barátságossá tenni a folyamatot. Kathleen, szerinted ez miért van így?

KATHLEEN: Nem hallottam a kérdést. (nevetés)

ADAMUS: Szóval csak bámultál engem, igaz?

KATHLEEN: Én csak.... (nevetés)

ADAMUS: Elbűvöltelek! Magammal ragadtalak, és egyenesen keresztül néztél Caudre-n, természetesen az én energiáimba néztél, amiből ma egy kicsit többet hoztam be a szokásosnál.

LINDA: Gyerünk! Állj fel!

ADAMUS: Igen. Tehát... mit is kérdeztem?

KATHLEEN: Nem tudom. Nem tudom. (nevetés)

ADAMUS: Na, most már én is pont úgy össze vagyok zavarodva, mint te. (nevetés) Jaj, és köszönöm a választ. Jó volt. Tehát drága Shaumbra....

KATHLEEN: Kapok díjat?

ADAMUS: Nem. Nem. Még nem. Később még visszatérünk rád.

Szóval kompatibilissé tettétek az energiátokat a többiekével a Földön. És ahelyett, hogy hosszadalmas történeteket mesélnétek másoknak, most már képesek vagytok azt letisztítani. Szerintem mi tisztítjuk le, nem igaz? Mi tisztítjuk le.

Tehát szeretnék veletek közösen egy könyvet írni – mindannyiatokkal. Egy héttel ezelőtt kezdtük el ezt a folyamatot Kelowna-ban, amikor is azt kérdeztük a Shaumbráktól, hogy milyen dolgok történtek velük a felébredés folyamata során? A saját tapasztalásukból, a személyes nézőpontjukból tekintve milyen nehézségeik adódtak az ébredésük folytán?

Nos, minden bizonnyal erről hosszú listát tudnátok írni. De miközben Linda körbe fog járkalni a mikrofonnal, arra kérlek benneteket, hogy maradjatok világosak és fókuszáltak – és csak egy dolgot említsetek. Körbemegyünk, felírom ezeket a dolgokat a táblára, majd pedig összecsatlakozunk egy könyv megírására. Könyvet írunk.

És ez a könyv – Az Ébredés Kézikönyve – nagy értékkel fog majd bírni az utánpótlás jövők számára, azoknak, akik éppen most kezdenek csak ébredezni. És ez a könyv az ő tapasztalásukat, utazásukat nagyban meg fogja majd könnyíteni, és nekik sokkal könnyebb lesz a dolguk, mint amilyen nektek volt. Ez nem fogja megfosztani őket a tapasztalásaiktól, ugyanakkor meg fogja változtatni a tapasztalásuk

természetét.

És akkor most menjünk oda a kedves Ritához.

LINDA: Tudtam.

RITA: Mi volt a kérdés?

ADAMUS: Igen, nos... (Adamus nevet)... Az, hogy...

LINDA: Az ébredés nehézségei.

ADAMUS: Milyen kihívások adódtak?

RITA: Kihívás, mint...

ADAMUS: Egy kihívás. Egy kihívást mondj a saját személyes nézőpontodból.

RITA: Az ismeretlenbe való belépés.

ADAMUS: Az ismeretlenbe való belépés. Ez jó, és ez megérdemel egy Adamus díjat.

RITA: Rendben.

ADAMUS: Apropó, aki ma a legjobb választ fogja adni, az kap egy némiképp ropogós, egyébiránt kissé viseltes ötszázás bankjegyet. Akkor hát dolgozzatok... (nagy nevetés, mert Linda grimaszol egyet) Nem az én pénzem!

LINDA: Oké.

ADAMUS: Akkor hát (a táblára írja): az ismeretlen. Akkor most hadd kérdezzem meg tőled kedves Rita, hogy találtad-e valaha is lelkesítőnek azt, hogy be akarj lépni az ismeretlenbe?

RITA: Igen, néha.

ADAMUS: Néha. Másrészt pedig félelmetesnek....

RITA: Ó, igen.

ADAMUS: Ugyanakkor pedig lelkesítőnek is.

RITA: Ó, igen.

ADAMUS: Lehetővé tetted-e, hogy a belelépj a lábaddal az ismeretlenbe, vagy pedig egy nagy lökést éreztél inkább a hátad mögül?

RITA: (nevetve): Hát, ez inkább egy jókora lökés volt.

ADAMUS: Egy jókora lökés. Teszek ide egy al-megjegyzést: „nagy lökés hátulról” – mert ebbe minden bizonnyal mindannyian bele tudtok érezni – hiszen amikor csak a kislábujjaitokat mártjátok bele az ismeretlenbe, az nem működik. Az képtelenség, hogy csak a lábujjaitokat mártsátok bele, mert az igazából nem az ismeretlen. Ilyenkor mindössze egy kis ízelítőt kaptok belőle. És a végén jön egy nagy lökés. Szerinted honnan érkezik az a nagy lökés?

RITA: A belsőmből?

ADAMUS: Igen. Jó. Kitűnő. Versenybe kerültél az ötszáz bankjegyéért.

ADAMUS: Én adnék Neked díjat, de hogy úgy mondjam, Linda próbálja kezelni a készletet. Tehát igen, díjat neki. És ma még egy különleges ajándékot is kapsz a díjon felül.

LINDA: Szeretném megemlíteni, amit Amy Van Johnson mondott, hogy „Szeretnék hozzájárulni az Adamus díjakhoz.” ...Szóval mindegyikben van egy ász, de ő maga készítette ezt a táskát, és mindegyik ajándék egyedi vagy kivételes.

ADAMUS: Igen.

LINDA: Köszönjük Amy.

ADAMUS: Tartsd fel jó magasra, hogy mindenki láthassa!

LINDA: Igen. Nem, nem – neki kell választania. Állj fel Rita! És most nyúlj bele, és véletlenszerűen válassz! (Rita választ) Ó!

ADAMUS: Ó!

LINDA: És minden egyes ajándékot kézzel készítette.

ADAMUS: Igen. És mindegyikben ott található a díj.

LINDA: És belül ott kell lennie egy Adamus díjnak, plusz valami másnak is, egy másik meglepetésnek is. Ó, ez itt az Adamus díj. Van benne valami másik díj is? Mert néha nem csak egy díj van benne.

RITA: Csak egy.

LINDA: Csak egy. Rendben. Nos, ez kettő, mert a díjon kívül ez a kis táska is a tiéd. Köszönöm. Következő?

ADAMUS: Rita, még egy kérdésem lenne hozzád. Most, hogy megtapasztaltál valamennyit az ismeretlenből, mi az, amit az ismeretlenből tanultál?

RITA: Azt, hogy ez egy hatalmas intelligencia. Óriási bölcsességgel bír.

ADAMUS: Óriási bölcsesség – és ha hozzátehetek egy keveset a szavaidhoz: Az ismeretlen valójában

nem is ismeretlen. Mindössze még nem került megtapasztalásra, és a kettő között különbség van. Valami, ami még nem lett megtapasztalva, de ez igazából nem ismeretlen. Tehát bizonyos értelemben nincs értelme félni tőle. Ez csak valami olyan, amit még nem tapasztaltál. De ha egyszer fejest ugrasz az ismeretlenbe – ahogy ezt oly sokan teszik – miután kissé megállapodsz, elkezded felismerni, hogy ez igazából nem is ismeretlen. Részben azért, mert – az egész beszélgetésünket e köré a pont köré fogom felépíteni – tehát részben azért, mert ez egy potenciál, ami szinte mindig is ott volt. Nem az összes potenciál, de ez egy olyan potenciál, ami ott volt.

Álomállapotaitok során sokszor belementek a potenciáljaitokba, hogy átérezzétek őket, mert, nos, hogy egészen őszinte legyek, nem voltatok valami túl jók abban, hogy ébrenléti állapototokban éreztetek, mivel az elme hajlamos azt blokkolni. Tehát mindannyian – minden éjjel – belementek a különböző potenciálokba. Erről majd később még beszélni fogunk, de jó a válasz. Köszönöm. Igen. És ahogy ezt te is és én is tudom, van egyfajta lelkesültség érzés az ismeretlenbe való belépés kapcsán. Agyon unnád magad, ha ez nem így lenne. Nem lenne belőled valami jó gyári munkás!

Rendben, a következő. Menjünk most Nevető Medvéhez!

LINDA: Igen.

ADAMUS: Megváltoztattam a nevedet. (Álló Medvéről) Remélem nem bánod! Mosolyogj, társam!

Szóval Nevető Medve, mondj egy kihívást a felébredésed kapcsán a saját tapasztalatodból!

NEVETŐ MEDVE: A Kundalini energia kezelése.

ADAMUS: Csakugyan?

NEVETŐ MEDVE: Tudod, az az intenzitás a gerinc mentén.

ADAMUS: Mi a Kundalini?

NEVETŐ MEDVE: Nos, egy energia zuhatag az összes csakrámból alulról felfelé.

ADAMUS: Mi a csakra?

NEVETŐ MEDVE: Az összes központom a... az a rezgés, amikor vannak azok a nagy „Aha” élményeim, és ennek az energiának a kezelése.

ADAMUS: Mi történt... most egy kicsikét játszok veled – de az energia az energia. A tudat pedig tudat. Ne kezd el darabokra szedni azt Kundalinire és tekerző kigyókra – ez kissé erotikus. És a csakrák: különféle csakrákra darabolod a testedet. Egy csakra vagy. Tudattest Vagy.

Szóval nehézség adódik ennek a rengeteg energiának a kezelésében? Hogyan kezeled ezt?

NEVETŐ MEDVE: Van, amikor kellemes, és van, amikor mindez kellemetlen.

ADAMUS: Hogyan kezeled... mit teszel? Csak ott ülsz és hagyod, hogy egy hullámként keresztül csapjon

rajtad?

NEVETŐ MEDVE: Nos, néha igen. Máskor pedig intenzív. Nagyon intenzív.

ADAMUS: Nagyon intenzív. És olyankor a lábadat a fékre teszed, hogy megpróbáld azt lelassítani?

NEVETŐ MEDVE: Nem. Hagyom, hogy átsöpörjön rajtam.

ADAMUS: Akkor a gázra lépsz?

NEVETŐ MEDVE: Remélhetőleg nem.

ADAMUS: Remélhetőleg nem. (nevetve) Szóval se gáz, se fékpedálod nincs.

NEVETŐ MEDVE: Nincs.

ADAMUS: Csak haladsz.

NEVETŐ MEDVE: Haladok az áramlattal.

ADAMUS: Az áramlattal haladsz. Nos, ez felvet egy kérdést. Kinek az áramlatával?

NEVETŐ MEDVE: A sajátommal.

ADAMUS: Nos igen, ez jó válasznak hangzik, de ez nem igaz válasz, mivel lényegében... te a körülötted lévő emberek áramlatával haladsz. A tömegtudat áramlatával haladsz. Az aspektusok áramlatával haladsz, akik csak bevadulnak és egy hatalmas partit csapnak körülötted mindenhol, miközben te csak az áramlattal haladsz. Ki a főnök?

NEVETŐ MEDVE: Én Vagyok.

ADAMUS: Szuverén szolgálattal.

NEVETŐ MEDVE: Igen.

ADAMUS: Igen. Te vagy a főnök.

NEVETŐ MEDVE: Én vagyok a főnök.

ADAMUS: Mindezzel... és köszönöm. Köszönöm. A mondandód lényege tehát az, hogy van egy hatalmas mennyiségű energia, ami keresztül vágat, egy tudat, ami elképesztően gyorsan tágul, és minél gyorsabban tágítod vagy terjeszted ki a tudatod, az annál több energiát hív be a támogatására. És vannak olyan időszakok, amikor ez túl sok neked, de ilyenkor megállhatsz, vehetsz egy mély lélegzetet és azt mondhatod, hogy „Hű! Tudom, hogy mindezt én magam teremtem az összes szinten, és tudom, hogy sietek, hogy ebben az életemben meg tudjam ezt csinálni. De tudod időnként ennek az embernek, Nevető Medvének szüksége van egy kis pihenőre és egy jó nevetésre. Nem kell átmennem az intenzitáson.”

Sokszor olyan ez, mintha beugranál egy sportkocsiba, és ráhajtanál egy Los Angeles-i sztrádára, miközben a kezed nincs a kormányon, és a lábad sincs rajta se a fékpedálon, se pedig a gázpedálon – és csak haladsz az áramlattal. És ilyenkor mi szokott történni? Nos igen, ezt a képzeletedre bízom. Képzeld csak el!

Tehát ez egy nagyon jó pont azok számára, akik most kezdenek ébredezni. Ne akard ezt manipulálni az emberi részedből vagy aspektusodból! Ne akard manipulálni az ébredést, ugyanakkor viszont kérhetsz időt a magad számára bármikor, amikor csak ennek szükségét érzed. Azt is kérheted, hogy ez egész történjen gyorsabban, és akkor ezzel egy társ-irányítás veszi kezdetét önmagad minden egyes részével – a szellem, az ember és a test között. A test – olykor ez az ébredés nehéz hatást gyakorol a testre. Ennek részben az az oka, hogy a DNS és a DNS alatti szinteken egy tisztulási áramlat zajlik, energiák érkeznek be, és ez az egész összekombinálódik az Új Energia bejövetelének az előkészítése céljából. Egy újrarahuzalozás zajlik. Lehetővé teszed saját magad számára, hogy ez az újrarahuzalozás és újramegmunkálás végbemenjen. Ezért ez nagy kihívásokat intéz a fizikai testre.

Tehát igen – az energia és a tudat vezetése vagy irányítása. Ez nem verseny. Ez nem a versenyről szól. Sőt, érdekes megjegyezni, hogy annak ellenére, hogy kivétel nélkül mindannyian egyediek és szuverének vagytok, mégis van egy közös kapcsolatotok a világon élő összes többi Shaumbrával. Egy közös kapcsolat ez (a kamerába nézve mondja) – szeretném, ha ők is üdvözölve éreznék magukat – és létezik egy...ez nem olyan, mint egy csoportos pillanat, hiszen ti mindannyian valamiképpen közösen mentek ezen végig – függetlenül, mégis együtt. Ezek nem hivatalos megállapodások, és igen, bármikor leválhatsz erről, amikor csak akarsz. De mégis van ebben egyfajta komfort, hiszen együtt tanultatok, a múltban együtt jártatok a Misztérium Iskolákba, és újra csatlakoztatok egymással ebben az életetekben. Tehát valamiképpen mégis együtt csináljátok ezt végig. És – ahogy ezt most is tesszük – osztoztok a bölcsességben és a felismerésekben.

Akkor most menjünk oda Lisához, aki hátul ül. Ó...ő tudta ezt.

LISA: Kérdés?

ADAMUS: A kérdés az, hogy a saját személyes tapasztalatodban mi jelentett kihívást a felébredési folyamatodban?

LISA: Az, hogy nem tudsz visszafordulni.

ADAMUS: Hogy nem tudsz visszafordulni. Miért nem?

LISA: Ha egyszer beleléptél annak megtapasztalásába, hogy megengedd magadnak, a lelkednek, hogy továbblépj – és onnan vissza akarsz térni a többi emberhez és a hétköznapi dolgokhoz, mint amilyen például egy üzleti döntés meghozatala – akkor az többé nem fog működni.

ADAMUS: Abszolút. Jó pont. Elméletileg persze meg tudnád tenni. Létrehozhatnád annak az illúzióját, mintha visszamennél, de akkor ezt követően tényleg gyógykezeltetned kellene majd magad. (nevetés) Komolyan – hivatalosan, nem hivatalosan, titokban, füst alatt – de tényleg egy nagyon összpontosított erőfeszítés kellene ahhoz, hogy visszafelé haladj. Ha egyszer a folyamat beindul, nagyon nehéz visszafordulni. És vannak olyan részeid, akik abszolút vissza akarnak fordulni. – „Miért is csinálom én ezt? Mit is gondoltam, amikor elkezdtem?” – De ekkor egy szerfelett gyönyörűséges dolog történik.

Elkezdted felismerni, hogy mindazok a dolgok, amikre korábban esetleg nehezteltél, haragudtál vagy amiket elutasítottál, tagadtál – a családot, a munkád, az emberi létezés mindennapos természete, a fájdalom és a szenvedés, azok az ostoba TV műsorok – felismered, hogy mindezekben volt valamiféle komfort, és egy részed vissza akar ezekhez térni. De annak is komfortérzetnek kellene lennie, hogy tudod, hogy létezik ez a fantasztikus csoport – a Shaumbra – akikkel kisírhatsz magad, és akikkel együtt nevezhetsz bármikor, amikor csak ezt akarod, mert ők azok, akik teret és magánszférát is adnak neked bármikor, amikor csak arra vágysz.

Kitűnő, és ez megérdemel egy díjat. Köszönöm.

LINDA: Oké, csak válassz egyet. Tessék.

ADAMUS: Tehát a kérdés ismételten az, hogy – és nem kell, hogy tőlem kérdezzétek – hogy saját tapasztalatod alapján mi a felébredés egyik kihívása? John Kuderka?

LINDA: Te Jóságos Ég! John a kamera előtt! Nahát! Ez aztán szuper!

ADAMUS: Mennyire szuper?

JOHN: Nem annyira. (nevetés, és némi taps)

ADAMUS: Drága John, úgy tűnsz, mintha kihívás ért volna.

JOHN: Miért, ennek nem kellene kihívásnak lennie?

ADAMUS: Dehogynem, abszolút!

JOHN: Nos, hát az is. Ó, mi is volt a kérdés? (nevetés)

ADAMUS: Talán a falra kellene felfestennem! A személyes tapasztalásodból kiindulva kérlek oszd meg velünk a felébredésed egyik kihívását, feltételezve azt, hogy milliárdok, vagy talán egy pár száz ember el fogja ezt olvasni élete egy bizonyos pontján.

(szünet)

LINDA: (suttogva) Meg tudod csinálni.

JOHN: Nos, ez egy jó kérdés. Talán csak annyi, hogy tudatában maradjak a folyamatnak.

ADAMUS: A folyamat tudatában lenni. Úgy érted, hogy a kihívás az, amikor nem vagy tudatában? Vagy az a kihívás, amikor a tudatában vagy?

JOHN: Igen! (nevetés)

ADAMUS: Mindkettő! (nevetve) Oké, talán két Adamus díjat is kapsz, de felírom a táblára, hogy: „a folyamat”, és a kihívás abban áll, amikor nem igazán érted azt – ha a szádba adhatom a szavakat – amikor nem érted, hogy mi áll előtted az úton.

JOHN: Ez jól hangzik.

ADAMUS: Az út és a nem tudás. És azt is mondhatjuk, hogy intuitíven mégis tudjátok, hogy mi áll előttek az úton – és ezzel valószínűleg egyet is értetek – és ez ijesztő lehet. És így...jó. Megkapod a díjat. (a táblára ír) „Az út... intuitív tudás.” Kitűnő.

LINDA: Ó, hogy Te milyen kivételes vagy!

ADAMUS: Oké. És akkor most Gail-hez megyünk, csak hogy mozgásban tartsalak! Tehát akkor Gail, a kérdés alapján, ami mostanra már bizonyára beléd égett... igen. Működni fog, ha elkezded bele beszélni. Magától nem beszél.

GAIL: Üdvözöllek!

ADAMUS: Örülök, hogy látlak.

GAIL: Örülök, hogy látlak, drágám! Jelen maradni a Mostban.

ADAMUS: Jelen maradni.

GAIL: Miközben zajlanak a dolgok, megtanulni, hogyan használjuk azt, amit választottunk...

ADAMUS: Igen.

GAIL: ...amiről nem tudjuk, hogyan működik, mégis Jelen maradni a Mostban. Nem sajnálva és nem megbánva a múltat, nem a jövőre számítva, ami félelmet okoz – félelmet okozhat.

ADAMUS: Kitűnő. Kitűnő, mert ez egy kihívás. Ahogy belekezdtek ebbe a folyamatba, van egy hajlamotok arra – mindannyiótoknak – hogy kiszabaduljatok a múltatokból. Elkezditek az elengedést, ahogy erről Tóbiás oly sokszor beszélt. Elkezditek az elengedést. Most olyanok vagytok, mint egy forró levegővel feltöltött lufi, akik szabadon felfedeznek, utaznak és kiterjednek. De miközben ezt teszitek, nagyon könnyű ám elhagyni a Most Pillanatát, különösen azért, mert legelőször is felismeritek, hogy mindezidáig nem túl sokszor tartózkodtatok a Jelenben. Nem ismerős számotokra a Most Pillanata. Másodszor pedig a Most Pillanata hatalmas adag tudatosságot igényel. Automatikusan tudatába kerültek, amikor benne vagytok a Mostban – de néha, azaz a legtöbbször – az emberek igazából nem akarnak tudatosak lenni. Sok más dolgot akarnak, de a tudatosság néha olyan elsőprő lehet, hogy nehéz lehet kezelni. Szóval igen, ez jó.

GAIL: Az az érzésem, hogy mivel a legtöbben, vagy szinte mindannyian, akik most itt vagyunk ebben a teremben azt választottuk, hogy a Régi Energia időszakában születünk meg...

ADAMUS: Igen.

GAIL: És integrálunk, kijövünk ebből a régi hálózatból, és újra huzalozzuk magunkat...

ADAMUS: Igen.

GAIL: ...és ez a két dolog lényegében egyszerre, egy időben történik meg.

ADAMUS: Igen.

GAIL: És ez még nehezebbé teszi ezt az egészet.

ADAMUS: Ó, sokkal nehezebbé teszi! Sokkal nagyobb a kihívás, különösen akkor, ha vetsz egy pillantást a korok megehetősen szűk spektrumára, ahonnan mindannyian érkeztek. Akár 20, akár 80 éves vagy, ez egy igencsak szűk spektrum, és ti egy nagyon Régi Energiás tudatosságba születtetek bele. Egy olyan tudatosságba, ahol még sok megválaszolatlan kérdés lógott a levegőben annak kapcsán, hogy a Föld egyáltalán folytatódik-e? Hogy az emberek elpusztítják-e magukat a nukleáris fegyvereikkel? Nagyon közel álltatok egy ilyen eseményhez. Vagy, hogy az ezredforduló milyen dolgokat fog kiváltani? Sok-sok dolog volt képben, és ti egy ilyen időszakban jöttetek el ide, hogy elkezdjétek lerakni egy új tudatosság, egy valóban új tudatosság alapjait, majd keresztülmentek ezen egy nagyon is személyes szinten – hát, ez a legnagyobb kihívás, és ez könnyen kirepíthet benneteket a Mostból.

Szóval hadd kérdezzem meg tőled, hogy a saját nézőpontod szerint a legtöbb ember – nem a Shaumbra, hanem a legtöbb ember – a múltban vagy a jövőben él?

GAIL: Mindkettőben, és ez az én legnagyobb kihívásom...

ADAMUS: Mondj százalékos arányt!

GAIL: ...de erről már esett szó az energia-vezetés, irányítás kapcsán. Százalékban – legalább 95%-ban.

ADAMUS: A jövőben.

GAIL: Mindkettőben.

ADAMUS: Mindkettőben persze, de hány százalékban élnek a múltban? És hány százalékban élnek a jövőben? És mennyit lehetnek a Jelenben?

GAIL: Oké, azt mondanám, hogy 45% a múltban, 45% a jövőben, és a kb. 0,005% -ban vannak a Jelenben.

ADAMUS: (nevetve) Igen, döntetlen!

GAIL: Egy nyelvet beszélünk?

ADAMUS: Közeledünk.

GAIL: Oké.

ADAMUS: Én személy szerint azt mondanám, hogy a legtöbb ember az idejének a 70% -át a múltban tölti. Körülbelül 5%-ot vannak a Mostban. A többi idejüket meg a jövővel kapcsolatos elmélgedéseik töltik ki. És a jövő nagyban különbözik a múlttól. Erről majd később beszélek. De jó, köszönöm.

GAIL: Szívesen. Köszönöm.

ADAMUS: Igen.

LINDA: Nyert díjat?

ADAMUS: Ó, igen, abszolút. Abszolút.

LINDA: Nem nézhetsz bele! Ez teljesen véletlenszerű! Köszönöm. Tessék.

ADAMUS: Köszönöm. Olyan, mintha zsákbamacskát játszanátok itt.

LINDA: Ez mókás.

ADAMUS: Akkor most menjünk Joe Engel-hez!

LINDA: Oké, örömmel. Hol van Joe Engel?

ADAMUS: Igen, gyere ide!

JOE: Én azt mondanám, hogy számomra a nehézség a választások meghozatala, vagy talán elfogadása, és a dolgok következményei voltak azok, amik lelassítottak a múltban.

ADAMUS: Akkor most azt mondod, hogy a választások meghozatala a kihívás?

JOE: Igen, legalábbis számomra.

ADAMUS: Nos, ez jó. De ha nem hozol választásokat, akkor mégis mit teszel?

JOE: Megőrülök.

ADAMUS: Megőrülsz, igen. Hadd kérdezzem meg tőled, hogy miért nem akarsz meghozni a választásokat?

JOHN: Mert félek a kudarctól vagy attól, hogy túllépjek dolgokon.

ADAMUS: Vagy talán attól félsz, hogy rossz választást hozol?

JOHN: Igen.

ADAMUS: Rossz választás? Rengeteg régi tudatosság társul a jóval és a rosszal, a helyessel és a tévessel, és azzal, hogy a világ mit gondol majd a te választásaidról. Sokan kaptatok kritikát – mindannyian – a választásaitokért a szüleitektől, a tanáraitoktól és sokan másoktól is. Tehát igen, ez jó. Akkor most már hozol választásokat?

JOE: Alkalmanként művészi alkotásokat készítek.

ADAMUS: Igen, de hozol választásokat? A művészeti alkotás az remek, de mi a helyzet a választások meghozatalával? Úgy érzem, mintha kitérnél a kérdésem elől.

JOE: Széles ecsetvonásokkal – abban az értelemben valószínűleg nem hozok választásokat, hogy....

ADAMUS: Köszönöm az őszinteségedet. Csak ezért kapsz egy díjat. Nem a válaszodért, hanem kizárólag csak az őszinteségedért.

Igazad van. Még mindig van egy ellenállás benned, hogy ne hozz választásokat, és még mindig hajlamod van arra, hogy hagyj, hogy a dolgok csak úgy megtörténjenek. Sodródsz az árral. Majd meglátod, mi történik holnap. Nos, én megmondhatom neked. A tudatosság bizonyos értelemben olyan, mint az időjárás. Nagyon is megjósolható és kiszámítható a legtöbb ember esetében, hiszen szinte teljes pontossággal megjósolhatod, hogy a holnapi időjárás a maihoz hasonló lesz. Tehát az életed holnap is nagy valószínűséggel pontosan ugyanolyan lesz, mint amilyen ma. Amíg nem jön egy vihar, ami úgy általában 3-4 naponta történik meg – ha átlagot veszünk. Tehát hirtelen megjelenik egy vihar, és akkor mindenki kiborul az időjárás miatt – pont olyan ez, mint a tudatosság.

Ha nem hozol választásokat, akkor csak jönni fog az egyik nap a másik után. Az egyik nap pontosan ugyanolyan lesz, mint a másik, mígnem beüt egy vihar. És akkor megőrülsz. „Miért történik ez a rengeteg sok rossz dolog az életemben?” (valaki nevet) Igen, te és én nevetünk. A többieknek ma mi bajuk van?

Tehát megérkezik egy vihar. Sok-sok drámával. Nos, részben a vihar azért érkezik, mert már elképesztően unod a hétköznapi életedet. Egy bizonyos szinten a belsődben tudod, hogy elkötelezted magad, hogy okkal vagy itt, hogy megtegyél valamit, tehát jön ez a lökés – a hátulról érkező lökés – ami azt mondja. „Csinálj már valamit!” Azt is mondhatjuk, hogy ez az isteni akarat, ami az emberi fenekeden billent téged... azt hittem, ez humoros. (kis nevetés)

Tehát igen, köszönöm. Köszönöm.

JOE: Köszönöm.

ADAMUS: De a kérdés! Elkezdesz végre választásokat hozni?

JOE: Igen, az isteni akaratot választom.

ADAMUS: Igen... – de én most a választást értem ezalatt. Ó, hát apropó a te isteni akaratod választ téged. És nem te választod őt. Ne hülyítsd itt magad! (Adamus nevet)

JOE: Igen, igen.

ADAMUS: De én itt most az életedben lévő dolgokról beszélek. Arról, hogy... megoszthatok ebből egy keveset, amiről beszélgetni szoktunk?

JOE: Igen, abszolút.

ADAMUS: Tényleg?

JOE: Igen.

ADAMUS: Mindenkiel?

JOE: Csak rajta! Itt vagyok.

ADAMUS: A világgal is?

JOE: Miért ne?

ADAMUS: Az egyik dolog, amiről beszélni szoktunk a mi érdekes módunkon az, hogy amiatt frusztrálsz magad, hogy nem teszel semmit, hogy nem érsz el semmit. Mély lélegzet. Elképesztően magas vágyaid vannak. Ezért is nőttél ilyen magasra. Hatalmas vágyakkal bírsz. Elképesztő céljaid vannak. Talán egy kicsit túlságosan magasak is, amikről azt hiszed, hogy te nem tudsz olyan magasat ugrani, úgy érzed nem tudod őket elérni.

Tehát egy bizonyos értelemben véve – és itt most mindannyiótokhoz szólok – olyan magasra tetted a mércét, hogy időnként már te magad sem vagy képest az látni. Időnként a te emberi elméd képtelen felfogni, hogyan is érhetnéd el ezeket a vágyakat, és ilyenkor ebbe beletörödsz, és feladod őket, mint aki kudarcot vallott. „Nem tudom megtenni.” – Szinte könnyebb ezt mondanod, hogy „Tudod, én csak egy... csodálatos ötleteim vannak, de a társadalom, vagy a karmám, vagy bármi más az, ami miatt nem tudom ezt megtenni, és ezek a dolgok nyomnak el engem” – majd nem teszel semmit, nem hozol választásokat.

Amennyiben elkezdenél választásokat hozni, akkor az majd a tudatára ébresztene téged annak, hogy valójában miért is jöttél ide ebbe az életbe, mit is akarsz itt megtenni. És én itt most nem olyan dolgokról beszélek, mint „Hogy legyen egy fantasztikus munkám, vagy hogy nagyszerű énekes legyek – bár egy pár pillanat múlva erre esélyt fogsz kapni, vagy, hogy megírd a könyvek könyvét! Tudjátok, rengeteg csodálatos Shaumbra író van, de ők mind a nagy halat akarják. Mind a bálnára vadásznak. Csak akkor lennének hajlandóak könyvet írni, amennyiben úgy érzik, hogy az olvasók teljesen be fognak ájulni tőle, és térdre esnek majd a könyvben leírt szavaktól. És amennyiben erre nem képesek, akkor nem írják meg azt a könyvet – vagy legyen bármi másról is szó.

Fantasztikus, briliáns meglátásaid vannak az energia működéséről. Érted a ciklusokat és az áramlatokat, mert tanulmányoztad őket. Szenvédéllyel bírsz eziránt, és harmadik szemes tudatosságod van felőle. Érted hogyan mozog és hogyan áramlik, de nem kezdesz vele semmit, kivéve azt, hogy alkalomadtán rosszkedvű és mérges leszel. Azt mondtad beszélhetek... Sajnálom Kerri, azt mondtam volna?

KERRY: Nem én mondtam.

ADAMUS: De az engedélyét kértem arra, hogy nyílt lehetek. Szóval zsémbes leszel. Miért?

JOE: Mert a kettő között vagyok. Egy ugrás kellene, hogy...

ADAMUS: Nem. Az energiád szorulást szenved (nevetés), és ez bárkinek rossz napot okozna!

JOE: Abszolút.

ADAMUS: Így van.

JOE: Ez igaz.

ADAMUS: Csodálatos az energiád. Gyönyörű az energiád, de be van csomózva, és nagyon mentális. Tudod mivel próbálsz? Sokban hasonlítasz rám, mert te is mentálisan próbálsz kijutni a börtönödből. Az elméddel akarsz kiszabadulni onnan. De ez így nem fog megtörténni, ezt már most megmondhatom neked, és újra meg újra elmondom neked, és most már videóra is van véve, és lehet, hogy most éppen százezer ember néz minket. Lehet, hogy nem, de ki tudja.

Tehát ilyenkor az energia palackba zárul, és itt vagy te Misztter... nem, az Energia Áramlás Mestere Fickó, aki érted ennek az egésznek a működését – nem a matematikáját, még csak nem is a szakrális geometriát, bár ezek mind érdekesek – hanem az energia áramlás intuitív természetét érted. Úgy érted az energia áramlást, mint ahogy egy folyadék mérnök érti a víz, a folyók és a többi folyadék mozgását. Igen. De nálad ez az egész palackba van zárva.

És mit teszel? Minden egyes nap azt várod, hogy a következő nap másmilyen legyen. És nem lesz másmilyen. Olyan ez, mint az időjárás. Holnap is ugyanolyan lesz. Egészen addig, amíg nem jön egy vihar, és akkor – lényegében ezek a viharok adják a legnagyobb izgalmat az életedben – a viharok. Tehát tudatalatt megteremtéd ezeket a viharokat, hogy azok kiszedjenek téged abból a sza... a komfortzónádból. (nevetés) És köszönöm, hogy megengeded, hogy ennyire nyíltan beszéljek neked erről.

JOE: Köszönöm az összes meglátást.

ADAMUS: Elmondtam már neked máskor is. Végül... mások hallják ezt.

JOE: Mindig úgy éreztem, hogy haragszom

ADAMUS: Haragszol.

JOE: ...rád és...

ADAMUS: Haragszol.

JOE: ...vagy, hogy csak nem figyelek eléggé.

ADAMUS: Mindkettő igaz. Nem figyelsz, aztán meg dühbe gurulsz. Ha figyelnél, nem lennél mérges. Tehát fantasztikusak a meglátásaid, ugyanakkor viszont nem hozol döntéseket, választásokat – te magad is elismered – aztán meg minden palackba zárul, és akkor meg a legszívesebben üvölténél. Vannak olyan napok, amikor azt sem tudod, hogy egyáltalán itt akarsz-e lenni vagy sem. Ó,... és nem fogadod el azoknak az embereknek a szeretetét, akik pedig szeretetet próbálnak adni neked, beleértve ebbe a csöppséget, a szerettedet, és mindenkit ebben a teremben. Itt van benned ez a sorompó, és nem fogadod el a szeretetet, mert, nos, ezt inkább te mondd meg nekem! Miért? Vannak olyan emberek, akik kétségbeesetten szeretni akarnak téged. Miért nem engedted ezt meg nekik?

JOE: Talán attól félek, hogy... ha túl közel engedem őket magamhoz, akkor attól félek, hogy meglátnak engem, vagy az életemet.

ADAMUS: Aha. Aha. Ezt egy kissé kiegészíteném: attól félsz, hogy ők is olyannak látnának téged, amilyennek te látod magadat. De ők nem olyannak látnak téged! Nem a hibáidat, nem a horpadásaidat, nem a horzsolásaidat és nem a rossz dolgokat próbálják látni. Ez nem az ő elvárásuk. Hanem talán a sajátod – túlságosan kritikus az önbecsülésed. Ők csak szeretni próbálnak téged. Tehát talán, de csak talán megtanulhatnak egy leckét azoktól, akik szeretni akarnak téged, és nézd meg mekkora együttérzéssel viseltetnek irántad, és nézd meg, hogy te képes vagy-e ekkora együttérzéssel bírni önmagad iránt. És akkor többé már nem Mr. Zsémbsenek fogunk hívni, hanem Mr. Lenyűgözőnek. Köszönöm. (a közönség tapsol)

JOE: Köszönöm.

LINDA: Ki a következő áldozat?

ADAMUS: Nincsenek áldozatok. Ó, ó. Ha-ha-ha. Amennyiben azt képzelitek, hogy ez itt a zavarbahozás véletlenszerű aktusa, akkor közlöm, hogy egyáltalán nem. Nem, nem, nem, nem. Itt választások vannak. Akkor most ki hoz egy választást? Ki hoz egy választást? Sart.

Sart, elképesztő bölcsességgel bírsz, oszd meg azt ezzel a csoporttal! Tehát a személyes tapasztalatodból fakadóan, mik a felébredés kihívásai?

SART: Vele maradni.

ADAMUS: Vele maradni. Segíts nekem megérteni, hogy mit is értesz ezalatt!

SART: Vele maradni, ahelyett, hogy hagynám, hogy egy munka vagy egy tevékenység, vagy valaki más az életemben megzavarná azt.

ADAMUS: De miért is ne akarnál vele maradni?

SART: Mert a többi rész kényelmes.

ADAMUS: Érdekes. Jó. Kitűnő. Kitűnő. És mi történne akkor, ha nem maradnál vele?

SART: Akkor mérges lennék. (nagy nevetés)

ADAMUS: Nos, a nyomorultság szereti, ha társasága van, nem igaz?

ADAMUS: Igen, ez így van. Képzeljétek csak el egy pillanatra most mindannyian a következőt! Te azt mondtad „vele maradni”, én azt írom: „lelkierő, kitartás” Képzeljétek csak el egy pillanat erejéig, hogy milyen lenne, ha ezt most elengednétek, ha nem akarnátok vele maradni. Akkor mi történne?

SART: Akkor jobban élvezném az életet.

ADAMUS: (nevetve). Akkor ez egy igen jó ajánlatnak tűnik.

SART: Igen.

ADAMUS: Igen.

SART: Remélem hamarosan odaérek.

ADAMUS: Igen. És kérek, segítsd nekem megérteni, mivel itt most egy könyvet írunk éppen, és próbálunk egyértelműek lenni az összes olvasónkkal – hogyan fest ez a veled maradni? Mit tennél annak érdekében, hogy veled maradj?

SART: Tudni, hogy te Isten Vagy és te teremtesz mindent.

ADAMUS: Oké, az életed cselekedeteiben.

SART: Igen. Minden nap a cselekedeteimben, minden...

ADAMUS: De mit tennél egy nap, egy hét, egy hónap során, hogy veled maradj? Arra erőltetnéd magad, hogy el kell, hogy járj ezekre a találkozókra?

SART: Nem, azt hiszem, még több találkozóra járnék.

ADAMUS: Könyveket olvasnál? A szentírást tanulmányoznád?

SART: Nos, feladtam az olvasást, miután...

ADAMUS: Vagyis nem maradsz veled.

SART: Igen, nem maradok veled. Hagyom, hogy a dolgok hatást gyakoroljanak rám. Amikor munkám van, akkor forrón és nehezen állok neki.

ADAMUS: Igen.

SART: Mert csak bizonyos időben dolgozhatok a munkámon, és hagyom, hogy ez hatással legyen arra, hogy ne legyek magammal.

ADAMUS: A spirituális életeddel.

SART: Igen, a spirituális életemmel.

ADAMUS: Hát milyen borzasztó is, amikor ezek a dolgok az utadba állnak!

SART: Igen.

ADAMUS: A francba! Ha nem lenne ez a sok emberi tevékenység, akkor biztos igazán spirituális lehetnél! (nevetés)

SART: Igen. Bárcsak feladnám, hogy állandóan autókat vásároljak!

ADAMUS: Igen. Nos, akkor most ismételten képzelj el velem valamit! Ha csak nem törődnél azzal, hogy vele maradj, ha...

SART: Ez nem számítana.

ADAMUS: Ha ez nem számítana, vagy talán, ha egy mély bizalommal lennél magad felé a folyamat során, ahelyett, hogy az emberi elhatározásaid vagy időnkénti makacsságaid mondanák meg neked, hogy bizonyos dolgokat meg kell tenned, és esetleg elengednéd ezt, és megértenéd, hogy semmi sem állhatja az utadat. Semmi. Ez természetes. Ez az ébredés egy természetes folyamat, és előbb vagy utóbb mindenki keresztül megy majd rajta. Minden létező végig fog ezen menni. Te mindössze egy kissé örült vagy, hogy elsőként vagy korán mész rajta keresztül.

De ez egy érdekes jelenség, hogy vannak, akik azt gondolják, hogy ehhez fegyelem kell, hogy ehhez tanulmányokat kell folytatni, hogy ehhez rituálékat vagy gyakorlatokat kell végezni. Szinte a legtöbben ezen az úton jöttetek el ide – egy újabb struktúrára vágytatok, azt kerestétek. Egy szinten nehezteltek a struktúrákra, ugyanakkor viszont egy másik szinten meg úgy érzitek, hogy fontos, hogy legyen valamiféle struktúra, mert nos, akkor nem kell megbízhatok magatokban – amennyiben van egy struktúra. De mi történik akkor, ha egyszerűen csak elengeded a struktúrát, nem dolgozol rajta – azon, hogy a munkád spirituális-e, még az elterelésekkel sem, mert ekkor átkonvertálsz az energiát vagy a tudatot a „ez az egész spirituális”-ba, és akkor lényegében, végeredményben semmi sem spirituális. Szerény véleményem szerint a spiritualitás egy kissé bemocskolt szó.

SART: Ezt tudtam.

ADAMUS: Az csak van. Csak van. Sajnálom, hogy elvettem tőled a mikrofon időt.

SART: Nem, ez jó volt. Készen állok a nagy változásra, hogy ezt elengedjem. Hogy elengedjem ezt!

ADAMUS: Hu-hú! Hu-hú! (Adamus nevet)

SART: Igen.

ADAMUS: Ezek a híres, szinte utolsó szavak.

SART: Szinte utolsó szavak.

ADAMUS: Igen. Jó, jó. És milyen változások ezek?

SART: Hát, amit mondtál, hogy ez olyan legyen...

ADAMUS: Milyen nagy?

SART: ...hogya ne számítson.

ADAMUS: Milyen nagy?

SART: Nem tudom. Már jó ideje semmi nagy dolgot nem csináltam.

ADAMUS: Rendben, később még dolgozunk ezen.

SART: Oké.

ADAMUS: Még az ülésünk végezte előtt, ami kissé elnyúlhat. (Adamus kuncog)

SART: Nekem sok időm van.

ADAMUS: Oké. Köszönöm, és kapsz egy díjat.

SART: Köszönöm.

ADAMUS: Természetesen. És drága Linda, nem kell olyan messzire rohannod, mert a mikrofon Bonnie-hoz kerül.

BONNIE: Számomra az a legnagyobb kihívás, hogy egyensúlyban maradjak. Könnyen kiesek az egyensúlyból.

ADAMUS: Ó, ez tetszik! Egyensúlyban maradni. És drága Bonnie, mi történik, amikor kiesel az egyensúlyból?

BONNIE: Nos, a dolgok már nem ugyanolyanok. A dolgok változnak, és nem tudom, hogyan reagáljak rájuk.

ADAMUS: Amikor azt mondd, hogy a dolgok többé már nem ugyanolyanok, mit értesz alatta, a dolgokat? Magadat? A világot? Engem?

BONNIE: Magamat. Magamról beszélek, mert én vagyok az, aki kiesek az egyensúlyból.

ADAMUS: Igen. És mi az egyensúly?

BONNIE: Nem tudom. Kényelemben érezni magam a nem olyan jó dolgok és a tényleg jó dolgok között, valahol középtájon.

ADAMUS: Azt gondolod, hogy az egyensúly szót valaha is arra használták, hogy minden rendezett legyen?

BONNIE: Kontroll, igen.

ADAMUS: Én nem kontrollt mondtam. Azt te mondtad, de tökéletesen igazad van. Kontroll. Amivel rendezetten, rendben tartod a dolgokat, ez a végső komfort zóna önmagaddal, ugyanakkor ott az az elvárás is, hogy a világ többi, átkozott részének is rendben kellene lennie, de nincs rendben. Nincs rendben! Odakint káosz van! Pedig Bonnie lényegében a káosz egy bámulatos dolog, amibe belemerülhetsz, és ilyen tapasztalásban már neked is volt részed. Igazából nem létezik káosz, mindössze sok-sok energia és tudat mozgás, amit félreértenek vagy ami ismeretlen előttük, és itt vannak a mi drága barátaink, mint Joe is, aki tényleg érti, hogy mi zajlik, de mégsem hoz választást, hogy kezdjen is vele valamit! De nincs

káosz! És ez a bámulatos dolog!

Ahogy erre gyakran szeretek rámutatni, a világ, az univerzum, a teremtés tökéletes rendben van. Mindössze te vagy az, aki nem egészen érted ennek a rendnek a rendeződési elvét. Ezért aztán megjelenik ez a belső frusztráció annak kapcsán, hogy abszolút tudd, hogy mi a rend rendeződési elve, és elsősorban azt, hogy ki rendeli azt el? És ebben az életben soha nem fogjátok ezt az elmétekkel felfogni, de beleérezhettek. De ehhez meg kell, hogy engedjétek magatoknak, hogy beleéreztek a káoszba.

Feltettem a kérdést, hogy mi az egyensúly? A válaszom pedig az, hogy az abszolút káosz. Ez ellentmondásnak tűnik, pedig a teremtés mag szintjein a valódi egyensúly a káosz. Káosz az emberi észlelés számára, pedig valójában ez tökéletes rendben zajlik. Nem a matematika rendje szerint, nem a természet rendje szerint, nem a tudomány rendje szerint, és határozottan nem Isten rendje szerint. A kibontakozó tökéletesség állapotában van.

Ez most ellentmondásos az emberi fogalmak értelmében, mivel elméletileg a tökéletességnek nincs szüksége a változásra -mivel tökéletes. Bár tökéletes, a Teremtés egésze mégis a folyamatos fejlődés állapotában van. Tehát ez akár ellentmondásnak is tűnhet, ami káosznak látszódhat, de nem az, mivel a valódi tökéletesség és a valódi egyensúly továbbra is meg akarja tapasztalni a saját tökéletességét és a potenciáljait. És ez az, ahová később el fogunk jutni, talán még ma este. Beszélni fogunk a potenciálokról. Tehát köszönöm.

BONNIE: Köszönöm.

ADAMUS: Ugorj fejest a káoszba! A káosz hív már téged. A káosz meghívott egy pár vacsora partira, de te visítottál és sikoltoztál. Pedig az egy bámulatos dolog.

BONNIE: Köszönöm.

ADAMUS: Köszönöm. És amikor bemész a káoszba, értsd meg, hogy az igazából nem kaotikus.

BONNIE. Nagyszerű.

LINDA: Kap díjat?

ADAMUS: Abszolút.

LINDA: Bonnie, csak egyet válassz!

ADAMUS: Akkor most folytassuk választás által! Tegye fel a kezét az, aki szeretné megkapni a mikrofont Lindától. Emeljétek fel a kezeteket!

SHAUMBRA: (nő) Számomra a kihívás a tisztánlátás növelése volt, az integritás és a világosság kapcsán, hogy azt vigyem egy teljesen másik szintre, ami cselekvés után áhítozik.

ADAMUS: A tisztánlátás növelése. Mondhatnék egy saját szót is ennek kapcsán a könyv miatt? Tudatosság.

SAHUMBRA: Oké.

ADAMUS: Tudatosság, tisztánlátás. És sok Shaumbra nem bír ezzel. Szinte a tisztánlátás hiányát érzik. De te azt mondod, hogy egyre nő a tisztánlátásod, a tudatosságod.

SHAUMBRA: Igen, és ez hatást gyakorol az életemre, mert azokról a dolgokról, amikről azt gondoltam, hogy rendben vannak az életemben – a tisztánlátásom által hirtelen felismertem, hogy csak hazudoztam róluk magamnak.

ADAMUS: Á! Mi rejlik mögötte? Mi rejlik a felszín alatt – és ez egy jókora kihívás, és mindennek az energia irányításához – amiről korábban már beszéltünk -, valamint a választások meghozatalához van köze. Ez az egész összefügg egymással. És ahhoz is köze van, hogy már nem tudsz visszafordulni. Elkezdesz egyre tudatosabb lenni, majd a kezdeti stádiumokban felismered mindazokat az általad tévedéseidnek és hazugságaidnak tartott dolgokat, amiket magadnak mondtál. Majd szemügyre veszed a tapasztalásaid sötét oldalát, és ott a vágy, hogy inkább tudatlanabb legyél.

SHAUMBRA: Igen.

ADAMUS: Másrésztől viszont, beszéljünk a másikról – a tudatlanság hiányáról. Sok Shaumbra igazán vágyik a tudatosságra, ezért ide teszek egy alpontot. Mivel van tudatosságod, mégis hogyan teszel szert rá? Honnan szeded a tudatosságodat? Valami gyógynövény formájában megveszed a tudatosságod a piacon?

SHAUMBRA. Azt hiszem a legnagyobb változás akkor jött, amikor elvégeztem az Interdimenzionális Tanfolyamot, és a Mostban maradtam, és kiterjedtem az Én Vagyokságom nagyobb részébe,

ADAMUS: Tehát hoztál egy választást, hogy tudatosabb legyél, és most azt mondod, hogy ez egy kihívás?

SHAUMBRA: Igen, azt.

ADAMUS: Igen, az.

SHAUMBRA: A világ összes pénzéért sem fordulnék vissza, mégis egy kihívás...

ADAMUS: És ez kihívás.

SHAUMBRA: ... mivel át kell dolgoznom a kapcsolatokat az életemben, és

ADAMUS: Igen. És van-e valami, amit szívesen megosztanál a potenciális olvasókkal arról, hogyan lehet nagyobb tudatosságra szert tenni?

SHAUMBRA: Olyasmi ez, mintha – tudom, egy kissé furán hangzik – de mintha beleülnél egy igazán kényelmes székbe. Érzem, hogy eddig ennek a széknek mindössze a szélén ültem, ami nem engedte meg, hogy tudatos legyek.

ADAMUS: És most visszamennék egy-két korábbi válaszhoz. Több lenne a tudatosság, ha a Most Pillanatában lennél. És a választások meghozatala lényegében természetesen meghozza a tudatosságot.

SHAUMBRA: Igen.

ADAMUS: De onnantól nem tudsz vissza felé haladni.

SHAUMBRA: Igaz.

ADAMUS: Nem tudsz visszafordulni. Ez nagyon jó. Köszönöm. Köszönöm.

SHAUMBRA: Szívesen.

LINDA: Díjnyertes.

ADAMUS: Ó, abszolút.

LINDA: Tessék.

ADAMUS: Nincsenek rossz válaszok, csak olyan válaszok, amik miatt kritikát gyakorolhatok. Igen Pete!
Helló Pete!

PETE: Köszönöm.

ADAMUS: Kifizetted ma a 25 dollárt?

PETE: Igen.

ADAMUS: És megéri a pénzedet?

PETE: Ó, ez fantasztikus. Köszönöm.

ADAMUS: Igen. Bámulatos.

PETE: Igen. Azt hiszem, velem az történik, hogy növekszik a nagyrabecsülésem a bennem növekvő tudatosságom kapcsán.

ADAMUS: Helyes.

PETE: És arra jöttem rá... az jött a tudatomba, hogy két aspektus létezik.

ADAMUS: Helyes.

PETE: Az egyik a betanult... és ezek közül az egyik az eredendő bűn – amiről pont ma beszéltem – miszerint rossz vagyok, meg az ehhez hasonló dolgok. Aztán a másik aspektus pedig az öröm, a béke és a hála. És azt veszem észre, hogy minél többet tartózkodom a békében és a hálában, az segít nekem az eredendő bűn feloldásában, és az éneben, hogy így fogalmazzak.

ADAMUS: Egy érdekes dolgot figyeltem meg az embereken – nem feltétlenül a Shaumbrában – azt,

hogy az emberek egyenesen imádják ezt az eredendő bűn dolgot. Ha odaadod nekik az eredeti bűn típusú tudatosságot és az örömteli, boldog tudatosságot, az esetek túlnyomó részében az eredeti bűnt fogják választani.

PETE: Igen. Ez egy hazugság volt. Ez egy hazugság.

ADAMUS: Igen az, de attól még imádják.

PETE: Na igen! És pontosan annak ébrednek tudatára, hogy mennyire...

ADAMUS: Tudod, ezt az egyház árulja, de valaki odakint vevő rá.

PETE: Igen.

ADAMUS: És ezért is van az, hogy ez egy nagyon is kompatibilis kapcsolat.

PETE: Igen.

ADAMUS: Igen. De térjünk rá a kihívásra. Mi a kihívás?

PETE: Nos, a kihívás az, hogy egyszerűen add fel az eredeti bűnt, többé ne sétálj ebbe bele, és ismerd fel, hogy a saját életedben ez hol dugja fel a fejét.

ADAMUS: Helyes.

PETE: És csak örömteliek, hálásak legyünk, és pozitivitást árásszunk az emberekkel kapcsolatosan.

ADAMUS: Igen. Igen. Most a kihívás abban áll, hogy feladd a sötétséget, a bűntudatot, a...?

PETE: Mert ezekre lettünk beprogramozva. Erre lettünk huzalozva, hogy ezeket tegyük, és a másik dologra viszont nem lettünk megtanítva – arra, hogy hálásak legyünk.

ADAMUS: Tehát, ha megfogalmazhatom ezt a saját szavaimmal: utazol az országúton, és a jobb oldalon egy gyönyörűséges kanyarulatokat szelő folyó árad csodálatos fűzfákkal szegélyezve. A baloldalon viszont éppen öt épület áll lángokban egyszerre, és ott vannak a tűzoltók, a mentők és a helikopterek. Melyik oldalra fogsz nézni?

PETE: Hát valószínűleg először a tűzre és a mentőkre fogok figyelni.

ADAMUS: Helyes.

PETE: Majd azt mondom: - „Ez nem okoz jó érzést. Ez nem szolgál engem.”

ADAMUS: Pontosan.

PETE: És ekkor átnézek a másik oldalra, ahol elterül a csodás sivatag, a hegyek és a naplemente látványa.

ADAMUS: És teszed ezt úgy nagyjából a másodperc törtrészéig, majd megint visszatérsz a szirénákhoz.

PETE: Igen, mert ezt választom. Mert már tudom, hogy mi a jó nekem. És ez a klassz benne.

ADAMUS: Igen. De – és itt most általános értelemben szólunk, nem csak rólad – mert létezik egy hajlam az emberekben arra, hogy folyton csak a tüzet, a drámát bámulják. Valamiféle morbid örömet lelnek ebben. Izgalmat. Valami történik. Ez az, ami stimulálja az alapvető emberi érzékeket, és ez a dráma. És a csodásan kanyargó folyó látványára azt mondják... majd később. „Majd később. Hiszen éppen tűz ütött ki.”

PETE: Igen.

ADAMUS: Tehát ha a kihívást pár szóban össze tudnád foglalni, hogy hangzana?

PETE: A bennem lévő fény kifejezése.

ADAMUS: Nem egészen.

PETE: Nem egészen, oké.

ADAMUS: Nem. Nem. Kihívást kértem. Valaki olvassa majd ezt a könyvet, és azt mondja. – Mik a kihívások, amit ez az elképesztő...

PETE: A felelősség. Hogy felelősséget vállaljak az életemért és a választásaimért.

ADAMUS: Megkérdezem a közönséget, hogy hogyan lehet ezt jobban kifejezni a személyes tapasztalatotokból?

SHAUMBRA: Dráma.

ADAMUS: Dráma. Köszönöm. Köszönöm, igen. Tehát a drámára való odafigyelésről van szó – és ezzel szemben pedig a potenciálok állnak. Igen. Jó. Kitűnő. Oké, akkor legyen még egy. Ez beszélgetésünknek csak a bemelegítő része, és még itt van az előadásom.

LINDA: Bemelegítő?

ADAMUS: Igen. Elizabeth. Érzem, ahogy árad ki belőled a szenvedély.

ELIZABETH: Tényleg?

ADAMUS: Igen.

ELIZABETH: Számomra az jelentette a legnagyobb kihívást, hogy ne bántsam többé magam, és becsüljem meg magam azért, hogy ilyen messzire eljutottam, ahelyett, hogy frusztrálnám magam azért, amiért ezt meg azt nem tettem meg. Hogy nagyrabecsüljem azt, Aki Vagyok minden egyes pillanatban, függetlenül attól, hogy éppen mit teszek, és megengedjem, hogy az legyen az én tökéletességem.

ADAMUS: Tehát a kihívás az volt...

ELIZABETH: Abszolút. Kritikát gyakoroltam az elfogadás helyett.

ADAMUS: Az éned...

ELIZABETH. Az énem szeretete? Elfogadása?

ADAMUS: A magadba vetett kétség, tagadás, kritikus elemzések (Adamus ír)

ELIZABETH: Igen, ez mind.

LINDA: Ítékezés?

ELIZABETH: Igen, ítékezés.

ADAMUS: És az egész én, és talán ezt önbecsülésnek is nevezhetjük. – „Nem érdemlem meg”

ELIZABETH: Abszolút. Ez egy jó szó.

ADAMUS: Mert ugye, ha megérdemelnéd, akkor először is Isten minden áldott reggel az ajtódban állna reggelit kínálva neked – ha érdemes lennél erre.

ELIZABETH: Igen.

ADAMUS: És akkor minden tökéletesen áramolna az életedben, és mindenki feltétel nélkül szeretne téged, és teljesen lenyűgöznél mindenkit.

ELIZABETH: Jól mondod!

ADAMUS: Igen, igen.

LINDA: Hát ebben valami nem stimmel. Most gúnyolódsz, igaz?

ADAMUS: Igen.

ELIZABETH: Á, igen!

LINDA: Csak azoknak akarok segíteni, akiknek le kell fordítaniuk ezt a csatornázást.

ELIZABETH: Ó, jó meglátás.

ADAMUS: Értem én. Tehát mindez az énnel kapcsolatos szemét - ha lehet, azt mondanám, hogy ez az egyik legnagyobb probléma, és ez valamiképpen kapcsolódik az előbb említett drámához, mivel könnyebb a sötét oldaladat látni, mint a világosat. Nem igazán hiszitek el, hogy a világos, a fényoldal – nem akarok különbséget tenni a sötét és a fény között, de az olvasók különbséget fognak tenni – szinte sokkal vonzóbb. Ők ahhoz vonzódnak, hogy a sötétet lássák, és az értékelés így hangzik, hogy „Ha jobb ember lettem

volna, akkor sokkal spirituálisabb és megvilágosodottabb lennék.” – Ez egyáltalán nem így van.

Találkoznotok kellene egy pár Nagy Felemelkedett Mesterrel a más birodalmakban! Bűnözők voltak. Eretnekek voltak! Nem engedelmeskedtek a törvénynek – senkiének! Szentségtörően beszéltek Istenhez és Istenről! Ugyanakkor ők voltak a lázadók! Ki kellett törniük abból, amiről máris beszélni fogok - a formulákból! Tehát köszönöm. Nagyon éleslátású volt.

ELIZABETH: Köszönöm.

ADAMUS: Akkor kérdezzünk meg még valakit!

LINDA: Oké.

ADAMUS: Emeljétek fel a kezeteket!

LINDA: A bátrak. Választasz?

ADAMUS: Nem. Most te választasz.

LINDA: Oké. Ó, még nem.

STEVE: Megkapom előre a díjat?

LINDA: Nem, előbb a mikrofont kapod meg, bocs.

STEVE: Mentális zűrzavar.

ADAMUS: Mentális zűrzavar. Igen. És ez a két szó lényegében ugyanazt az egy dolgot jelenti (nevetés), szóval nyugodtan nevezhetjük egyszerűen csak „mentálisnak”. Valamikor volt olyan idő, amikor a mentális még nem volt zavarodott, de ez valamikor réges-régen volt. Jó lenne, ha valaki megírná majd ezt a könyvet, mert nekem sok más jár a fejemben, szóval örülnék, ha valaki tényleg lecsatornázná a múltat és az atlantiszi krízist, azt az időszakot, amikor az elméből Isten lett.

STEVE: Az elmém nagyon szeretne erről mindent tudni.

ADAMUS: Igen. Igen. Szeretne. De ha te írnád meg azt a könyvet, akkor annak a szívedből kellene erednie, és akkor az elméd így szólna, hogy „Csak most találsz ki ezt az egészet!” – De tényleg? Ez a nagy kérdés, és ez az a mentális dilemma, ami megjelenik. Ez hatalmas. Óriási.

Tehát jó. Pontosan odajutottunk, ahova én szerettem volna, ha jutunk – tizenkét válasz – és most érkezett az ideje annak, hogy eldöntsük, ki kapja az ötszáz bankjegyet... persze csak miután megkaptad a díjadat.

LINDA: Ötszáz – mi ez?

ADAMUS: Cauldre zsebében van...de előbb döntsük el, kihez kerüljön. És személy szerint annak örülnék, ha ez a díj Joe-hoz kerülne az őszinteségeért. (a közönség jóváhagyja és tapsol) Egy ropogós ötszáz dolláros bankjegy Magyarországról. Igen. (nevetés) És kérlek, tartsd oda a kamera elé! Tartsd fel...

úgy nem jó, gyere ide!

ADAMUS: És azt mondják, hogy az arcképem van rajta. És jó lenne, ha oda is fel tudnád tartani. Tartsd a kamera felé! (a kép megjelenik a kamerán, és a Shaumbra így szól: Á!!!) Köszönöm. Költsd el bölcsen!

Köszönöm. Szóval... (a közönség tapsol) És Linda rettenetesen aggódott, hogy itt most mindent kockára teszek, és tönkremennek!

Kis energia mozgatás

Akkor most tartsunk egy kis szünetet – sok megbeszélni valónk van még – de tartsunk most egy energia fejlődési szünetet, mielőtt rátérnénk a tárgyra. Kérnénk egy kis zenét!

LINDA: Máris.

ADAMUS: Kezdjük egy kis hang megnyitással! Hannibal, ha megkérhetlek – kilenc perced van erre.

HANNIBAL: (énekelve) Kilenc Perc!

ADAMUS: Kilenc Perc!

HANNIBAL: Kilenc perc. És mivel egyáltalán nincs idő, mindenki húzza ki magát, vegyetek egy mély lélegzetet! Először úgy fogjuk kezdeni, hogy a kezeteiket tegyétek az arcotokra, és dúdoljatok csücsörített ajakkal. (a közönség csatlakozik) Hmmmmmmmmmmmmmmmm

Most nagyon magasan! Amilyen magasan csak tudjátok! Hmmmmmmmm. Csücsöríts, mint egy madár a csőrével. Hmmmmmmmm. Érzitek a rezgést? Érzitek a koponyátokon a rezgést? (a kezeket a fejükre teszik)

Hmmmmmmmmmm. Hangosabban! Hangosabban! Lélegezz mélyebben! Hmmmmmm

A kezeket tegyétek az arcotokra! Ah-h-h-h-h-h-h-h-h! E-e-e-e-e-e-e-e-e-e! E-e-e-e-e-e-e-e-e-e!
Mint egy spirál! Magasabban, magasabban, magasabban!

Most megmutatom –e-e-e-e-e-e-e-e- és most vissza mélyre, majd fel fejhangba. Csak a fejhangot használd! Ne menj vissza mélyre! Sok ember csak a mellkasi hangnál akar maradni. Mi a fejhangot akarjuk! Oké – nagy lélegzet! E-e-e-e-e-e-e-e-e!

Na milyen érzés? Csináljuk újra! Csináljuk újra! Nagy Lélegzet! E-e-e-e-e-e-e-e-e!

Akkor most következzen a Hah! Hah! Hah! Nyisd ki a szádat! Előbb nyisd nagyra a szádat! Nagyra! Ne nyomj el semmit! Hah! Hah! Hah! Hah! Fejezd ki! Fejezd ki! Hah! Hah! Nagyon gyorsan! Hah! Hah! Hah! Hah! Hah! Hah! Hah!

Álljatok fel! Álljatok fel! A kezetek legyen a hasatokon, és nyissátok ki a szátokat, majd préseljétek! Figyeljétek engem, figyeljétek engem! Hah! Hah! Előbb nyisd nagyra a szádat! Igen! Hah! Hah! Igen!

Tóbiás a veletek végzett munkájával, amit éveken – sőt, lényegében korszakokon át végzett – ő ezt a táncot járta veletek, és elhozott benneteket ide, ebbe a kezdeti ébredési zónába. Biztosított titeket afelől – ha másról nem is – hogy isteniek vagytok, és nem bolondultatok meg. Segített a sebeitek enyhítésében, amit menet közben elszenvettedek – amit az ember kiállt az út során. Segített nektek abban, hogy bepillantsatok abba a jövőbeli potenciálba, ami egészen eddig elhoz majd titeket egy komfortot és bizonyosságot adó módon, és ahol majd belenézhetek a potenciáljaitokba.

Tehát ő segített idáig elhozni benneteket, ahol is kezet ráztunk, és azt mondta, hogy „Adamus, innentől Te veszed át, mert én most már visszatérek. Átugorva ezt (a hullámformákat) visszatérek, hogy együtt lehessenek a Shaumbrával ebben, (az X ponton) és egy teljesen más módon dolgozzak együtt velük.”

Beszéltünk erről egy másik csoportnak nemrégiben, hogy pontosan azelőtt, mielőtt belépnél a zónába (az X területre) az emberi nagyon, rettenetesen egyenetlenné, kiszámíthatatlanná válik, ami csak egyre fokozódik, pontosan azelőtt, mielőtt belépnél az „X” pontra. (Adamus egy csipkézett hullámformát rajzol ennek demonstrálására) Nagyon egyenetlenné válik.

A Szellem – az Isteniséged – erre az együttérzés egy érdekes formájával reagál, ami önmagad egy szerfelett érdekes tükröződése. Amikor ilyen egyenetlenné válsz, a tapasztalás kedvéért, valamint az együttérzéséből fakadóan, továbbá annak megértése céljából, hogy min is mérs keresztül, ő maga is egyenetlenné válik. (Adamus felrajzol egy újabb egyenetlen hullámformát) És úgy dönt, hogy nem követi a te pontos mintádat, és nem halad veled szinkronban. Azok közületek, akik kapcsolatban álltok a mérnöki munkával, és akik tudományos háttérrel rendelkeztek, értitek a szinkron lényegét.

Amikor a frekvenciák ugyanazon a szinten dolgoznak együtt egymással – akkor csodálatos a zene. Amikor nem – hát az fülsértően hangzik. Szörnyű érzéssel jár.

De ez okkal történik így. Az Isteniség részéről ez nem a rosszindulatú szándék vagy az ostobaság jele, és általában az ember részéről sem, mivel - hogy leegyszerűsítsem ezt - amikor ez a hullámforma minta – nincs szinkronban egymással, illetve fázison kívül van, akkor születik egy borzasztóan erős vágy arra, hogy mindez újra szinkronba kerüljön egymással – de már nem a régi szinkron, és nem a régi minta szerint. És itt, ebben az egyenetlen szakaszban pontosan mielőtt bejutnál az X zónába, ezek az egyenetlen minták egy bizonyos módon kommunikálnak egymással – nem szavakkal vagy hangokkal – de mégis zajlik közöttük egy kommunikáció, amivel azt mondják, hogy „Lépjünk a következő szintre! Ezúttal csináljuk másképpen! Ahelyett, hogy folytatnánk ezt az állandó apály-dagály áramlatot, ezt az állandó hattyú táncot, most már jöjjünk össze egymással!”

Ez az egyenetlen viselkedés ad ehhez energiát vagy impulzust, lendületet, hogy eljuss erre a pontra, ahol jelenleg tartasz – az ébredéshez. És én nem igazán kedvelem az „ébredés” megfogalmazást, mert ez azt sejteti, mintha eddig mély álomban lettél volna, de lényegében ez soha nem volt így. Mindössze létrehoztad a tudat különböző szintjeit, és most azt mondod: - „Akkor most már nyissuk meg ezeket!”

Itt egy csomó érdekes dolog történik, és közösen, a Shaumbrával az egész világon együtt dolgozva írni és beszélni fogunk ezekről a dolgokról, hogy mi történik az egyenetlen zónában, és hogy mi történik akkor, amikor végre eljutsz ide, erre az X pontra. Hát nem lett volna nagy segítség és érdekes számotokra, ha ez nektek is a rendelkezésetekre állt volna, ami nem egy nagy rakás filozófiai szemét lett volna...

SHAUMBRA: De igen!

ADAMUS: Köszönöm... ami nem csak elméleti lett volna, ami nem csak arról szólt volna, hogy valaki mindössze több millió példányt akar eladni a könyvéből, és hogy nagyszerűvé és guruvá akarja kikiáltani magát. Hát nem lett volna értékes nektek, ha valaki ezt elmondta volna nektek, nem teljes részletességgel persze, hanem valahogy így, hogy „Szóval nagyjából valami ilyesmi történik. A magad módján fogod ezt megtapasztalni, de nagyjából valami ilyesmi zajlik.” És mi most pontosan ezt tesszük.

Ez az egyik hatalmas oka annak, hogy miért is jöttetek el ide a Földre, hogy miért is maradtatok itt a Földön, és hogy miért is érzitek ezt a kapcsolatot a Shaumbrával. És mi ezt egy egyszerű, könnyen érthető, és nem fényezett, nem hangzatos formában fogjuk megtenni. Olyan fogalmakat fogunk használni, amit az emberek képesek felfogni. Miért is használnánk mindenféle ezoterikus, teológiai fogalmakat, ahol senki sem érti, hogy mi a fenét olvas? Mi ezt le fogjuk hozni, mert tudjátok, meg tudjuk ezt tenni, képesek vagyunk erre, hiszen ti magatok keresztül mentetek a tapasztaláson, és nem akarjátok ezt bonyolultabbá tenni, mint amilyen volt. És így is éppen elég bonyolult volt. Tehát mi az egyszerűséget fogadjuk társunkul!

Szóval akkor mi is történik ebben az X zónában? És egyébként meg fogjátok látni, hogy különbség van az egyenetlen zóna és az X zóna között! Tíz éven keresztül az egyenetlenben tartózkodtatok, és most már az X-ben vagyunk.

Formulák

Tehát mi is történik itt? Mi történik itt? Nos, sok minden. A formulák nem működnek, és a formulák alatt azokat a dolgokat értem, amiket kieszeltetek, kigondoltatok – ezek az emberi életed apró kis formulái. Ezek többé már egyszerűen nem működnek. Az emberek, sőt még az angyalok is formulák szerint élnek – szép kis előrecsomagolt hitrendszerek szerint. Mint amikor elmész a zöldségeshez a fagyasztott étel részleghez, pedig az valójában az ösztönzés és serkentés mentes hiedelmek részlege, és leszedik az árut a polcról – azokat a formulákat, amik megmondják, hogyan éljenek.

Nos, az bizonyos, hogy vannak olyan formulák, amik helyénvalóak. Például, hogy hogyan kell autót vezetni – ez egyfajta közös megállapodás. De többnyire az emberek teljesen megrekednek a formulákban. Hogyan öltözzenek? Tudjátok, ez is egy formula. Rengeteg formula van arra vonatkozóan, hogy hogyan kellene étkeznetek. Az emberek formula hiedelmekkel bírnak. A rutinok és a megszokások rabjai, amit a végtelenségig csak ismételnak egymás után, és ezzel próbálnak némi rendszeriséget fenntartani az életükben, de valójában nem érzik, hogy bármiféle rend létezik. Próbálnak rendet teremteni, pedig tudják, hogy nincs ilyen. Olyan ez, mintha megpróbálnád összegereblyézni a leveleket egy szélvihar kellős közepén. Ez egyszerűen nem fog menni. De mégis a formulák komfortot adnak.

A formulákat valamikor itt találták ki (az ébredést jóval megelőzően), és itt létidőkre vonatkozó formulákról beszélek, és most, hogy ideértetek (X) ezek többé már nem működnek. Ez olyan benyomást kelt, mintha az ember széthullana. (Adamus egy zuhanó alakot rajzol)

Ez azt a benyomást kelti, hogy minden szétmállik, és az ember pedig össze-vissza hánykolódik valamiféle szakadékon átzuhanva, miközben fogalma sincs róla, hogy valaha is felépül-e. De ez egyáltalán nem igaz. Egyáltalán nem igaz. Mindössze ilyen érzést nyújt, és néha ilyennek érzitek a tapasztalást, de ez a

tapasztalás részét képezi.

Tehát a formulák nem működnek, és erre nagy valószínűséggel már te magad is rájöttél a saját életedben. Próbáltál visszatérni a régi formulákhoz, a dolgok régi megtételéhez, de azok nem működnek.

Namost, természetesen a következő lépés az lenne, hogy megpróbálj létrehozni egy új formulát! Abszolút! Abszolút! Tehát itt ez a kétségbeesett kísérlet, egyfajta teljesen kétségbeesett kísérlet annak felkutatására, hogy megpróbálj rálelni az új formulára, az új folyamatra és az új eljárásra. És jut eszembe ez az, ahol mindannyian keresztülmentek a formulákon való áttörésen vagy esetleg még mindig valamiképpen destrukturálják magukat annak érdekében, hogy az energia felszabaduljon. Az energia végső soron nem akar egy formula csapdájában maradni. Mert nagyon is szabadon áramló. Joe tudja ezt.

De itt van ez a kétségbeesett kísérlet az elme részéről, hogy létrehozza az új formulát. És ilyenkor hangzatos szavakat kreál köré, és akkor azt elkezdték Új Energiának nevezni. Nos, ez lenne az? Vagy inkább csak arról van szó, hogy ez ugyanaz a régi formula kissé tisztábban, amire új nevet akasztotok? Igen. Igen, mert vannak... adjatok nekem ezzel egy kis mozgásteret itt, mert általánosságban szólva, nincsenek Új Energiás formulák. Van mögötte egy fizika, hiszen a Régi Energia a formulákra reagált. Ami tegnap történt, az ma megismételhető, és aztán meg csak megisméltitek azt, és tökéletesítitek azt, és ezt tesztitek újra meg újra meg újra egészen addig, amíg krízisbe és káoszba kerültök. De a Régi Energia rezgés alapú volt és megjósolható, kiszámítható volt a legtöbb esetben. Ezért aztán állandóan ezzel játszottatok új módokon, de ez igazából nagyon is kiszámítható volt. Ha vizet öntök David-re, amit most nem fogok megtenni – de nos, annak igen kiszámíthatóak a reakciói és a következményei.

Az Új Energiát a legtöbb esetben nem lehet egy formulába bezárni, mert az nem rezgés alapú. Nincsenek mintái. Azért, mert egyszer működik valami, az nem jelenti azt, hogy azt újra meg fogod tudni csinálni. Ezért aztán szerfelett kaotikusnak tűnhet Bonnie, pedig nem az. Nem az. Sőt, lényegében egészen csodálatos. És ahogy egyre jobban és jobban belemerültök az Új Energiába, fel fogjátok fedezni, hogy ez milyen csodálatos.

Nincs szükségetek formulákra. Nincs szükségetek folyamatokra és eljárásokra. Ha mégis lenne valami folyamat az Új Energiában a Régi Energiával való működése vagy másik Új Energiával való működése közben, akkor azt magában foglalja. Nem kell azt megteremteni, legyártani vagy kielemezni. A folyamatot magában foglalja. De mivel ez változik, az elme összezavarodik. Olyan, mintha minden széthullana, de nem így van. Előbb újrastrukturálja magát, mielőtt újra felépülne. Tehát a formulák nem működnek.

És hogy miért is van nektek „Gábiel Szindrómátok” – ahogy ezt én nevezem? Mi ez? Amikor itt vagytok ebben a zónában, ez a harsona helye... de ez a te harsonád. Valamikor válaszoltál Gábiel harsonájára, amit azóta már rengetegszer meg is bántál (nevetés), ami a Földre szólító hívás volt, ami kiment az anyagi birodalmakba, és arra kért, hogy gyere és osztozz ebben a fantasztikus Földi tapasztalásban. Szerintem ezt valamiféle reklámhadjáratot végző angyalok írták, akik egy kissé túlzásokba estek az értékesítés során, de... (nevetés) Igen, „Menj és láss világot!” (Adamus kuncog)... Ez az eredetije azoknak az utazási katalógusoknak, amikben ugyanez áll: „Láss világot!”

Szóval Gábiel harsonája megfújásra került, és az szól. És – (nevetés) ez vicces volt – és eljöttetek a Földre, hogy magatokra vegyétek mindezeket a tapasztalásokat. Nos, nektek meg van a saját Gábiel harsonátok, ami bennetek szól, amikor eljuttok itt erre a pontra. Ez a hívás minden egyes részeteknek az integráció céljából. Ez az X lényegében az integráció – amikor is az aspektusaid, az elmúlt életeid, a

jövőbeli potenciáljaid, a meg nem tapasztalt múltbéli potenciáljaid integrálódnak – ez a te összes részed, és nyilvánvalóan az isteni és az emberi hullámforma, akik most összejönnek egymással.

Szóval most ez történik, és ez jó sok káosznak tűnő dolgot hoz létre, sok-sok zajjal. Hirtelen mindenki hazatért egyszerre, egy időben, és egy részed nem igazán biztos abban, hogy azt akarja, hogy mindenki hazatérjen. Valamiképpen eddig élvezted, hogy csak magadnak akard az otthont – más szóval: a tudatosság hiányát – de most mindannyian hazatérőben vannak. És nem csak látogatóba érkeznek. Hanem maradnak is. De ez jó, mert integrálódnak. Mindezt az energiát visszahozod most az életedbe.

Tehát mindezek a dolgok zajlanak mostanság, és ekkor mélyen magadba merülsz. Beszéltünk már erről az előbb a kihívások egyikeként. Mert néha megszállottá válsz, és túlságosan kritikus leszel magaddal, túlságosan kétségbe vonod magad, agyon analizárod magad és mindenki mást is. A metafizikusok körében van egy hajlandóság arra, hogy mindenkit analizálni akarjanak, mert addig sem kell saját magukat analizálniuk, legalábbis aznap. Ugyanakkor meg mindenki mást analizálni akarnak. És itt most nem csak egy szoftver, a műszaki dolgok, a tudományos vagy matematikai dolgok analizálására gondolok, hanem az emberi viselkedés elemzésére.

Az egyik... (Adamus nevet) Ismeritek azokat – elnézést kérek, amennyiben átlépek itt most néhány határt – szóval azokat, akik a tanácsadók és a pszichológusok, mert ők azok, akik pontosan itt vannak (ahol a hullámformák egyenetlenek) Talán ők a leginkább alkalmatlanok arra, de talán empatikusak – hogy analizáljanak és tanácsokat osztogassanak másoknak, mivel ők maguk is az egyenetlen zónában vannak, és fogalmuk sincs arról, hogy mi is zajlik – „De ma sokkal jobban esik, ha a te problémáidról beszélünk, és nem az enyémről” – Nem akarok ezzel senkit sem támadni, de néha megesik az ilyen.

Tehát itt, ebben az X zónában van egy mély belülről merülés. Ez az önfelfedezés merülése. Ez egy merülés, hogy meglásd, mi folyik. Ez egy merülés, hogy megnyisd a tudatosságodat, de ez ugyanakkor sok kétséghez is vezet, sok túlságosan kritikus analízishez vezet és megszállottsággá válhat. Ez lesz a legelső gondolatod a reggeli felkeléskor, és ez lesz az utolsó is mielőtt aludni térsz. És sokszor előfordul, hogy ezt a megszállott analízist a mi oldalunkra is magaddal hozod álomállapotod alatt – juj! Ez érdekes... nem!

Az analízisben eljutsz arra a pontra, ahol Tóbiás ezt tökéletesen összegezte: - „Leszarom!” – Nem, ő azt mondta: Nem számít. (nevetés) Ugyanazt jelenti mindkettő. Ugyanazt jelenti mind a kettő – amikor is csak azt kérdezed – ugyan mennyit tudsz még analizálni? Mennyire vagy még képes az összes rossz és csúnya dolgokra fókuszálni, amiket az elmúlt éveid során tettél, és ebben az életedben is? Mennyire tudsz még belemenni annak a megtörtént eseménynek a sötét oldalába? Szerintem én arra kértelek téged, hogy nézd meg a többi potenciált, amikre még soha, egyetlen pillantást sem vetted abban a rossz dologban, amit tettél, vagy ami veled történt. Nem akarok kiszemelni magamnak, (Hannibálnak mondja), csak tetszik a nyakláncod. Egyébként, ha tudni akard – most vesztetted el testvér! (nagy nevetés, ahogy Adamus leveszi Hannibálról a nyakláncot és a saját nyakába akasztja) Igen, köszönöm. És Cauldre-nek különben is jobban áll! (Adamus nevet) Tehát – semmi sem szent? Nem. Nem. Nem.

Tehát belemerülsz ebbe a mély túlzásokba eső analízisbe, és hajlamos vagy abba beleragadni, és aztán meg szükséged lesz valakire vagy valamire, aki majd az utadba kerül, és kiráz téged onnan, arról a helyről és azt mondja majd neked, hogy „Ez érdekes volt, de miért nem nézed meg annak az eseménynek a másik oldalát, vagy a többi oldalát – amikor valami rosszat okoztál valaki másnak?” Több ezer és millió más potenciál is van, ami pont ugyanannyira valós, mint ami itt kijátszásra került, és ezek is mind valóságok. Miért nem látod meg a dolgok ragyogó fényes oldalát, vagy a másik oldalát? Miért vagy ennyire

megszállott – vagy ahogy ezt Pete mondaná, hogy „Miért, vagy annyira megszállott a dráma és a sötétség kapcsán?”

Tehát drága Shaumbra, jelenleg itt tartotok. Ennek a kellős közepén vagytok, és időnként ez nagyon depresszív. És el kell ismernem, hogy ez tényleg depresszív. Néha azon tűnődsz, hogy vajon mit tehetél, amivel ezt érdemelted? És van, hogy ez abszolút stimuláló, élénkítő és felszabadító a számodra. És időnként ezek a megvilágosodások annyira magukkal ragadnak, hogy elszánttá válsz, és még többet akarsz ezekből a megvilágosodási élményekből – és ekkor tanulmányokat akarsz folytatni, és dolgozol ezeken, és mindent megteszel, és ekkor megint csak visszakerülsz a kerékvágásba. De most itt tartotok. Itt tartotok. Van egy – nem akarom azt mondani, hogy jó hírem – de a dolgok fejlődnek. Azt hiszem ez jó hír. A dolgok fejlődnek.

És ismételten, mi itt most leegyszerűsítünk egy roppant tragikus és epikus emberi utazást. Más szóval azt akarjuk mondani, hogy lépjünk már túl ezen! És térjünk a lényegre!

Mi a teendő?

Tehát mi a teendő, amikor éppen itt tartasz? (Az X zónában) Mit tehetsz? Beszéltünk a problémákról. Mi az, amit tehetsz?

Tehát most itt vagyunk... új diagramot rajzolok. Engedjétek meg nekem, hogy még több papírt pazaroljak erre! Ahogy ezt sokan tudjátok vagy megértettétek, van ez a dolog, amit Merkabának neveznek. (Adamus rajzol) Merkaba.

Ez sok-sok különböző dolgot képviselt. Jómagam mindig is sokoldalú gyémántnak hívtam – ha el tudjátok ezt három vagy nyolc dimenzióban képzelni – és minden különböző szögből vagy oldalról szemügyre venni. De vázaltszerűen most felrajzoltam ide, és azt is mondhatjuk, hogy az egyik a maszkulin, a másik pedig a feminin. Tehát ez itt a maszkulin rész, ez pedig a feminin, vagy a fény és a sötét. Ezek azok a különböző összetevők, amik összevegyültek egymással. Ugyanakkor ez képviselheti az istenit és az emberit is. De ezek voltak. (erről további információ a következő Shoudban található: Amikor az Isteni Terv találkozik az Emberi Tervvel)

Nagyon ki vagyok akadva azokra – és ezt nem kritikai szándékkal teszem, csupán megfigyelő vagyok – szóval mindig jót szórakoztam azokon a tanfolyamokon, ahol arra tanítottak benneteket, hogy a Merkabátok egyik részét forgassátok az egyik irányba – ezt még én sem tudnám megtenni, mert ez annyira zavaros – a másik részét közben pedig a másik irányba. Mintha ebből bármit is ki tudnátok hozni azon kívül, hogy jól elszédültök közben, hányingeretek lesz, és még zavarosabbá váltok! Ez nem arról szól, hogy forgassátok! Ezalatt azt értem, hogy az energiád pörgetése vagy forgatása olyan, mint a dráma, annyira felpörgeted, hogy némi töltéshez jutsz általa, de utána máris visszatérsz oda, ahol akkor voltál, mielőtt felpörgetted volna. Tehát itt most elkészíték erre egy másik diagramot.

Tehát ezek az eddig különálló részek végül összejönnek egymással, és (Adamus rajzol)... ez nem valami jó rajz itt Cauldre. Újracsináljuk. Emlékezzetek önmagatok eredeti szimbólumára (egy pont, körülötte egy körrel) és most, ezek az eddig különálló elemek összejönnek, és többé már nem Merkabát alkotnak, hanem már Új Energiát. Máris rátérek erre ebben a hátralévő 13 percben.

De most itt vagytok ebben az X zónában, és a kérdés az, hogy akkor most mit is tehettek? Mit is tehettek, miközben itt vagytok? Azt tudjátok, hogy minden kialakul, mert az emberi/isteni, a maskulin/feminin, és minden más dualista részletek is elkezd összeolvadni egymással. És itt, ennél a résznél a kritikus összetevők: a bizalom, (Adamus ír) és erről jut eszembe, a bizalom nem vak. A „Hit” szót nem fogom itt használni, mert hit, de miben is? Ugyanakkor szükséged van egy egészséges önmagadba vetett bizalomra, nem egy vak bizalomra, hanem egy egészséges bizalomra – ami ahhoz kell, hogy tényleg megnyisd magad, és megengedd, hogy azok a formulák szertefoszoljanak.

Egy egészséges bizalom szükségeltetik, hogy keresztül mész egy folyamaton, ami nagyon is helyénvaló, ami végül többé már nem is egy folyamat. A folyamatnak vége. Egy bizalom, hogy Te Is Isten Vagy, de ez nem azt jelenti, hogy hülye, vagy, hogy vak legyél! Tényleg, igazán engedd meg, hogy az emberi éned, az emberi tudatod beleérezzen ebbe! Helyesnek érzed ezt? Helyesnek érzed, hogy megnyílj az Isteniségedre? Vagy ez teljesen olyan számodra, mint egy üres fal? Olyan, mint egy hatalmas szakadék, amikor megnyílsz az Isteniséged bizalmára? Ha olyan, akkor vegyél egy mély Lélegzetet! Nem kell rohanni. Ez nem verseny!

Azt akarom itt ezzel mondani, hogy a bizalomnak igaznak, valódinak kell lennie. A saját isteniségedbe vetett bizalomnak, a saját énedbe vetett bizalomnak valódinak kell lennie! Ezt nem tudod kifabrikálni, ezt nem tudod manipulálni, és lényegében ez a bizalom nem lehet egy olyan hitrendszer, amilyeneket a múltban ismertél. Más szóval: nem lehet valami szép kis mentális struktúra, amibe kétségbeesetten bele tudsz kapaszkodni. Ennek a bizalomnak nagyon valódinak kell lennie.

Tehát kérdezd meg magadtól, miközben ezt fedezed fel éppen, mert a bizalom itt az egyik kulcstényező – az önmagadba vetett bizalom. Nem belé (felfelé mutat), nem a szellemi vezetőkhöz, nem egy guruba, hanem kizárólag az önmagadba vetett bizalom! Ezt nyolcszor aláhúzó, és felkiáltó jelet teszek a „kizárólag” után! **KIZÁRÓLAG!** önmagadba! És nem a csodálatos kövekbe, kristályokba vagy a mantrákba vagy bármi másba! A bizalomnak valódinak kell lennie. Ne mondd azt nekem, hogy „Oké Adamus, meg fogok bízni magamban- majd ahogy kiteszed innen a lábad, már vissza is térsz a bizalmatlanságodba!”

Felkérheted magad arra, hogy megtapasztald a magadba vetett bizalmadat! Behozhatsz egy ilyen tapasztalást az életedbe! Most már tovább kell haladnom, mert későre jár.

Tehát a bizalom. A másik dolog pedig az együttérzés. (Adamus ír) Az együttérzés rendkívül fontos itt – saját magaddal kapcsolatosan. Vannak, akik ezt megbocsátásnak hívják. Az együttérzés azt jelenti, hogy minden egyes részedet elfogadod, mivel itt van a te összes aspektusod, mindezek a részeid, darabkáid, akik most mind hazatérőben vannak. Nekik szükségük van a te együttérzésedre. Ez az, amikor üdvözlöd őket itthon! Ezt nem lehet művileg előállítani. Más szóval, nem mondhatod azt, hogy „Együttérző leszek” – majd hazamész, és elkezdted saját magadat bántani, ostromozni, vagy azt mondani magadnak, hogy ahhoz, hogy szert tegyél az együttérzésedre, előbb még javítanod kell életed egy-két dolgán. Az együttérzésnek őszintének kell lennie.

Az együttérzés, ahogy ezt Aandrah és On is elmondhatja nektek – kihívásokkal teli dolog lehet. Amikor eljutsz önmagadban az együttérzésed terébe, akkor az egyben felszínre fogja hozni az összes olyan dolgot, melyek kapcsán nem voltál együttérző magaddal. Minden dolog elő fog jönni, amivel nem voltál együttérző önmagad kapcsán. Minden egyes seb, minden egyes megtört aspektus, minden egyes gonosz, sötét, nyomorult aspektusod a felszínre fog törni, mivel végül mind az együttérzésedre vágnak, de nem

igazán hisznek a te együttérzésedben. Tehát ismételten, ez az egész arról szól, hogy legyél valódi, igaz magaddal!

Az együttérzés az, amikor képes vagy ránézni életed legborzalmasabb eseményére, a legrosszabra, és képes vagy arra, hogy azt más szemszögből lásd. Mert eddig csak szemből láttad azt – de most képes vagy arra, hogy átsétálj annak az eseménynek a másik oldalára, és onnan is szemügyre vedd azt (hátról). És nem azt mondom, hogy láss benne valami hamis jószágot, csak azt, hogy tényleg érezz bele és tényleg értsd meg azt. Ne legyél mentális, hanem igazán értsd meg, hogy valójában mi is történt abban az eseményben, és a többiekkel, amennyiben mások is szerepet játszottak benne. Mi is történt ott valójában? Eddig mindössze egyetlen nézőpontból és egysíkúan voltál képes azt szemlélni. De ha valódi együttérzésre vágysz érzelmileg és érzésekben is, akkor járj körbe minden szöveget Megfigyelőként, és engedd meg magadnak ennek megtapasztalását!

Nagyon régóta cipelsz már egy keresztet magaddal – sok keresztet. Nézz rá arra a keresztre! A kereszt nem azt jelképezi, akit részegelték. A kereszt az isteninek és az embernek a kereszteződési pontja pontosan itt – X – azaz kereszt. Tehát ebből a nézőpontból nézz rá! Többet fogunk erről beszélni a következő megbeszélésünk során – de lenne még egy pár dolog itt a legvégén.

Szabad Akarat és Isteni Akarat

Egy pár dolog. Múlt hónapban azt a kérdést tettem fel, hogy van-e az embernek szabad akarata? Nincs. Talán valamikor egy ponton rendelkeztek vele, de feladták azt a szabad akarata által. Feladták. Odaadták azt sok más dologért.

Ez a zóna, az X zóna, ahova visszatérünk – egy kérdésre áhítozik tőled. Itt (X) a szabad akarat, hogy a ti szóhasználatokkal éljek – ami egyébiránt a szuverenitás – a szabad akarat – visszahozható, feltámasztható. Megint bírhattok ezzel az eszközzel, de ennek az isteni akaratod nagyon tudatos elismeréséből kell erednie. Ezen elgondolkodhattok a következő hónap során! A szabad akarat akkor tér vissza az emberhez, amikor az ember tudatosan elismeri a saját isteni akaratát.

Az Isteni Akaratot ne tévesszétek össze a sorssal vagy valami messze lévő Istennel. Az isteni te vagy, ezért ez az akarat, ez a hullámforma te vagy. Amikor az ember elismeri a saját hullámformáját isteninek, amikor elérkezik ide, erre az X pontra, akkor a szabad akarat visszatér. Amikor felismered és elfogadod a szuverenitásodat, a teljes szabad akaratodat minden kapcsán – minden kapcsán, ami veled történni fog – akkor az teljes mértékben visszatér.

Tehát visszatérve a kérdésre – az embereknek volt szabad akarata – valamikor nagyon régen. Az anyagi létezőknek is volt szabad akarata. Feladták azt. Ez a tudatosság eljött a Földre, és az embereknek azt mondták, hogy szabad akaratukkal rendelkeznek, és ezt soha senki nem kérdőjelezte meg, hogy „De ha szabad akaratom van, akkor miért kell meghalnom? Ha teljes szabad akaratom van, akkor miért nem tudom ezt, meg ezt, és ezt megtenni? Ha teljes szabad akaratom van, akkor miért kell még megfelelnem a törvényeknek, a struktúráknak és a formuláknak?” Látjátok?

Tehát nem, az embereknek nincs szabad akarata, de ti, drága barátaim, ti visszaintegrálhatjátok az Isteni Akaratot, a szabad akaratot az Én Vagyok-ba, ahol ez a kettő többé már nem különül el egymástól. Az Én Vagyok a minden. Azon a ponton nincs szükség szabad akaratra. Még csak az Isteni Akaratra sincs

szükséged. A kettő összejön egymással, és átlényegül az Én Vagyokká.

Új Energia

Jaj, kifutunk az időből, pedig két speciális gyakorlatot akarok elvégeztetni veletek, hogy ne csak hosszú és fárasztó előadásokat tartsak a valóság természetéről, és arról, hogy hová is tartotok.

Szóval itt üldögéltek az X ponton... jaj, nagyon kevés az idő. Ha kell, bocsánatért fogok esedezni, vagy akár fizetek is! Majd Cauldre kifizeti.

LINDA: Minden rendben van. Minden rendben van.

ADAMUS: Nos, szükségem lenne még egy pár percre öt óra után.

LINDA: Elnézzük neked!

ADAMUS: Tehát... és most végig fogok rohanni ezen. Majd a következő alkalommal visszatérünk rá.

Először is vegyünk egy mély lélegzetet! És szükségem lenne a labdámra! (Adamus elővesz egy piros labdát) Akkor most jöjjön az Új Energia. Beszéljünk erről egy keveset, és utána rátérünk majd a potenciálokra.

A Régi Energia, a régi tudatosság két különböző elem volt. Rendelkeztél tudattal, ahogy erről már sokszor beszéltünk. Rendelkeztél tudattal, amit ez képviselt.

És volt az energia, amit a Hazatérés iránti vágyad hozott létre, és ez bejött a tudatba. Energia – tudat – hogy a valóság megteremtésre kerüljön, testet öltjön, és ezáltal a tudat kifejezhesse önmagát. Ez két különálló összetevő volt – tudat és energia.

Az a dolog, amit Új Energiának nevezünk ettől lényegesen különbözik, mivel ez – a labdát fogom most példaként használni – mert ez nem tudat, és mert ez nem az energia különálló eleme. Az Új Energia a szó szoros értelmében a tudat és az energia együttes integrációja ugyanabban a csomagban. Ugyanabban a csomagban.

Tehát a tudatnak nem kell energiát hívnia magához a támogatására. Hiszen már bele lett építve, és ez sok megbeszélésre fog okot szolgáltatni a későbbiek során. Ez már benne van. Ezért is Új. Korábban soha nem volt ott, ugyanakkor pedig egy teljesen új módon is működik. Teljesen új operációs rendszerrel. Ezt jól jegyezzétek meg! Akkor most lépünk tovább!

Potenciálok

Most itt vagyunk, az X zónában, és azt kérdezed, hogy „És most mi következik?” És ez tényleg egy nagyon jó kérdés. „Most mi következik? Én itt vagyok. Ez bámulatos, érdekes – de innen most merre tartunk?”

Hát arra felé tartunk, hogy elkezdjünk belemenni a potenciálokba. A potenciálok lényegében nem a jövőben vannak. Úgy hangzik, mintha ott lennének. Úgy hangzik, mintha távol lennének egy lineáris vonal mentén, de nincsenek távol. Bárminek a potenciálja a jelen tapasztaláson kívül már pontosan itt van. Nagyon, de nagyon kevés ember képes arra, hogy tényleg elképzelje a potenciálokat. Várnak a sorsra. Tehát a probléma részben az, hogy hiányzik a képzelőerő. Amikor pedig egy páran bementetek a jövőbeli potenciáljaitokba, analitikussá váltatok. Szép rendezetten akarjátok ezeket nézni, vagy pedig egy roppantul korlátozott emberi nézőpontból. Más szóval: kicsit képzeltek el. Így lemaradtok a potenciálok legtöbbszöréről, ha nem az összestről! Nem engeditek meg magatoknak, hogy beleérezzetek!

Ráadásul itt van ez az egészen új potenciál, amiről teljesen lemaradtok, mivel valami olyasmit kerestek, ami hasonlít a régi potenciálokhoz. Végy egy kevéske tudatot, amihez hozzáadsz egy pár bögre energiát, a kettőt összekevered egymással, és remélhetőleg működni fog! Bámulatos potenciálok vannak odakint, itt és most, amik elérhetőek a számodra – a „mi jön ezután?” kérdésedre adott válaszként. Ezek szenzációs potenciálok, ami között akad Régi Energiás és akad Új Energiás is. De ezek a te választásaidon múlnak. Ők a mező, amiből neked kell választanod, és ez szinte teljes egészében korlátlan.

De az agyadon keresztül nem juthatsz el hozzájuk, és ez az egyik a többi elem közül itt, amikor is a tünetekről beszéltünk. (Adamus visszapörgeti a lapokat) Imádom hajtogatni ezeket a papírokat! Az egyik ilyen elem a mentál – annak hajlama, hogy mentálisak legyetek – de az elme itt az X ponton nem működik, vagy legalábbis nem úgy működik, ahogy szerintetek kellene neki. Minden felrobbantja az agyat itt, amikor ezen a ponton vagytok.

Szóval teremtként van egy hajlamotok arra, hogy azt mondjátok, hogy „Most fel fogom fedezni a potenciáljaimat!” – Nos, először is, nem mentek oda ki. Mert ezek pontosan itt vannak. Másodsorban pedig, engedd meg magadnak a felfedezést! Ne gondolkodj róla! Érezz bele! Tóbiás éveken át beszélt nektek arról, hogy mi a különbség az érzés és a gondolkodás között, és ti éppen, hogy csak a lábujjatok hegyét mártottátok ebbe bele! Merüljetez bele! Nincs sok veszíteni valótok! Igazán engedd meg magadnak, hogy beleérezz az összes potenciálba, vagy olyan sokba, amennyibe csak akarsz!

Milyen érzéssel jár? Rezonálsz vele? Olyan érzés, mintha igazán hozzád tartozna? Valami olyan, amit nagyon szeretnél megtapasztalni az életedben? Nem kell itt belemenni a részletekbe, vagy a szó szerinti értelemben, én csak az érzésekről beszélek. Az érzésről. Én az összes potenciált buborékoknak képzelem, amik mind ott úszkálnak most körülöttetek, ti pedig elkezdték ki-beutazni belőlük. Nem kell még választást hoznotok, szóval ne féljetez az érzéstől! Drámainak érzed? Jó érzéssel jár? Olyan érzés, mintha a sajátod lenne? Sok régieknek vagy laposnak fog tűnni, és váratlanul...ahogy ott úszkál az összes potenciáljaid körül, valami rezonálni fog. Valami majd megszólaltatja a csengőt, és érezni fogod, hogy ez a megfelelő.

Szeretném, ha most elvégeznénk közösen egy gyakorlatot! Tehát most arra kérlek benneteket, hogy ha úgy érzed, hunyd le a szemed, állj fejen, vagy tégy, amit akarsz! Egy pár dolgot kérni fogok tőled, először is azt, hogy engedd meg magadnak, hogy érezz! Másodsorban pedig azt, hogy ne legyél mentális! Harmadjára pedig azt, hogy legyél a Megfigyelő, sétálj körbe és közben érezd jól magad!

Itt van az összes potenciálja annak, hogy mi következik ezután most, és itt most nem feltétlenül egy munkáról beszélek, hanem egy érzésről, egy szenvedélyről, egy tapasztalásról az életedben. Nem kell szó szerint lennie. Most csak engedd meg magadnak, hogy ott sétálj ezek között a fantasztikus potenciál buborékok között. Nem kell fizetned értük, nincs olyan, hogy helyes vagy téves, és tulajdonképpen nem kell most választanod sem.

(csend van körülbelül egy percen keresztül)

Akkor most itt álljunk meg egy pillanatra! Tudod, hogy a későbbiekben is fogunk ezzel dolgozni, tehát sok időnk lesz még erre. És arra kérek benneteket, hogy... tegyetek meg valamit. Nem fogom ezt házi feladatnak hívni. Csak azt fogjuk mondani, hogy ez egy „tapasztalás”, de igazából ez házi feladat. Tegyetek meg ezt, ami nagyon egyszerű, és amihez hatalmas megnyílás és fortély szükségeltetik. Az nem biztos, hogy rögtön elsöre menni fog, de amikor sikerül, akkor azon fogtok tűnődni, hogy vajon miért is nem sikerült ez rögtön elsöre.

Tehát a következőt szeretném kérni tőletek a legközelebbi ülésünkig! Menjete el egy áruházba, és garantáljátok, kötelezzétek el magatokat arra, hogy nem fogtok semmit sem vásárolni, és egy órát töltsétek el azzal, hogy csak körbesétálgattok ott! Egy nagy áruházba menjete el, ahol sok különböző dolgot árulnak – ruházatot, cipőt, parfümöt, ékszert, háztartási dolgokat – és csak sétáljatok körbe, nézelődjeteke részlegről-részlegre – megfigyelőként – nézegesséte az árukészleteket, és ne a többi embert – csak figyeljeteke meg a dolgokat és érezzeteke azokat, hiszen minden egyes tétel más érzéssel fog járni.

Lesz közöttük olyan, amelyik a neveden fog szólítani. És lesz, amelyik izgatja majd a képzeletedet! Másoktól pedig majd el akarsz sétálni! Ez egy jó gyakorlat vagy képzés arra, amikor majd visszatérünk, és többet is beszélünk a potenciálokról. Te vagy a Megfigyelő. Nem próbálsz semmit sem kitalálni. Semmit sem kell analizálnod. Csak polcra polcra, állványról állványra sétálsz.

Milyen ez? Mert bizonyos értelemben véve olyan, mint amivel dolgozni fogunk, amikor megtapasztaljuk a potenciáljaidat. Olyan az, mint amikor keresztülsétálunk egy hatalmas áruházon, ami telis-teli van áruval. Érezd, tapasztald meg és érzékeld őket! Következő hónapban visszajövünk, és sokkal mélyebben belemegyünk a potenciálokba. Azokba, amelyekbe tartotok inentől kezdődően.

A következő hónapban el fogunk képzelni néhány potenciált az emberiség számára – ezt most szerettem volna megtenni. Az emberiség számára. Nem azért, hogy megmentsük őket, hanem hogy hozzájuk adjunk. Tudjátok, jelenleg az emberiség, a tömegettudat, felhasználhat egy-két új perspektívát, és hozzáadhatja azokat a már meglévő véleményeik és nézőpontjaik gyűjteményéhez. Tudjátok ők beleragadtak a saját formuláikba és rutinjaikba, pedig a tömegettudat valójában most a saját hívását küldi ki és azt mondja: - „Képném, hogy bárki, aki tőlem eltérő nézőponttal rendelkezik, az ugorjon be hozzám! Add át nekem a te tudatosságodat vagy potenciáloedat!”

Tehát a következő hónapban az új energiás forrás potenciáljába fogunk belemenni. Egy új energiás forrásba! Ne gondolkozzatok erről, mert akkor technikaiak és analitikusok lesztek. Csak belemegyünk majd, el fogjuk azt képzelni, majd hozzáadjuk az új energiás forrást a potenciálokhöz! Ez nyilvánvalóan időszerű! Ez az olaj kifolyás tragédia dolog – tudjátok – ennek a sötét oldala a sok szennyezett tengerpart, a sok döglött hal, madár és állat. Ez a sötét oldala, és a környezetet ért kár. Ezt a drámát még hetekig, sőt talán még hónapokig is hallani fogjátok! És akkor a politikusok ezt az alkalmat majd arra fogják használni, hogy előrelépjenek, és azt mondják, hogy „Tennünk kell valamit a környezetünk védelme érdekében!” Hogy miért nem tették ezt meg eddig? Már a lelátón ülnek.

Mert ez az, ami felkelti a tudatosságot. És ez a ragyogó, fényes oldala. Hatalmas tudatosságot hoz nem a környezetnek, hanem az energiának! Helló! Itt van nektek ez az energia, ami éppen kifogyóban van a Földön, és ez egy nagyon régi, szagos, bűdös, ragadós, nyúlós energia. A felszínen és az újságok

szalagcímein a környezet miatt sírnak, de a valódi téma itt az energia. Mi jön ezután? 25, talán 30 évre elegendő áramló és bőséges energia üzemanyag maradt még. Ez utána sem fog megszűnni, de nagyon-nagyon értékes lesz.

Tehát akkor ez a kiömlés rossz dolog? Nos, hadd mondjam el, hogy léteznek jobb módjai is a kihívások kezelésének, de lényegében ez egy nagyon hasznos és jótékony dolog is lehet az emberiség számára, hogy szemügyre vegyék az energiát. És mi mindannyian ezek vagyunk. Mi vagyunk az Új Energia.

És ezzel drága Shaumbra emlékeztetek arra, hogy minden tökéletes és jól van a Teremtés Egészeiben. Megtiszteltetés és öröm számomra, hogy itt lehetek veletek az X zónában!

Ezért Vagyok, Aki Vagyok – és Ti is Vagytok.

A következő hónapig - Adios!

(Fordította: Telegdi Ildikó – telegdiildi@globonet.hu)

Szerkesztő: Debreczeni Ildikó – d.ildikoo@gmail.com